

De Gylde Løver

40 år

Hilsen fra Redaktøren

40 år er alligevel en slat - især når man taler om en ubrudt række i noget så altfortærende som showbizz. Faktisk er det så opsigtsvækkende, at jeg næsten uden tøven sagde ja, da Løverne spurgte, om jeg ville redigere et lille skrift i anledning af deres jubilæum.

Jeg vidste ikke, hvad jeg sagde ja til. Havde jeg vidst det - så havde jeg sagt ja alligevel! Fra nær og fjern er det væltet ind med bidrag fra mennesker, som har haft den udprægede fornøjelse at have stukket hovedet i lovegabet. Arrangører, kolleger, publikummer, mediefolk, lydmand, producere - you name it. Håndskrevne noter på et stykke krøllet papir, beretninger på et gammelt hakkebræt af en skrivemaskine, formfuldendte mails.

Gennem alle hilsener går den røde tråd, at De Gyldne Løver har været - og er - et berigende bekendtskab. Morsomt til kanten af det vanvittige, trofast og kollegialt, konservativt og anarkistisk. Men aldrig, aldrig kedeligt.

Og ind imellem har alvoren også meldt sig. Livet er - lige som for alle andre - ikke gået sporløst hen over de fem musikalske landsknægte. Sorger og glæder, skygge og sol. Det har de fortalt om i samtalerne på tomandshånd. Som lagde alen til det format, jeg kendte i forvejen: At de er de mest ligefremme, fremkommelige og uforstillede mennesker, man kan forestille sig.

For at bruge en forslidt vendsysselsk frase: Jeg er ikke stolt over at kende Løverne så godt, men taknemmelig.

Eller som deres bror i ånden, Fisker Thomas, det fine menneske, ville råbe fra sit eget lille himmerige: Løvern' - de er edderklippe' me i orden!!!

Jørgen Pyndt

Udgivet 2007 i anledning af
De Gyldne Løvers 40 års
jubilæum.

Fotografi:

Mogens Eskildsen, Willy Lund,
Jan Eberholst, Alex Bengtsen,
Henning Thempler,
Preben Trinshøj, Lars Horn,
Grete Dahl, Leif Tychsen,
Team Østerå, Bent Jacobsen,
Thomas, Flemming og Kalle.

Tak for lån af private fotos.

Omslagets bagside:

Fra Jyske Banks lokaler,
Østergade, Hjørring,
Afdelingsdirektør
Thomas A. Krage
har til kundernes store
forbløffelse 5 løver i "manegen".
Foto: Tao Lytzen.

Tryk:

PrintNORD, Hjørring

De Gyldne Løver fylder 40

Fyrre, "fede" og festlige - folkemusikfænomenet Løverne har stadig fuld fart på.

Det er måske ikke overraskende for kendere af De Gyldne Løver, at historien starter på et værtshus.

Det er 40 år siden. Det er en mandag aften, og ejeren af pub'en Den Gyldne Løve i Hjørring, Hans Vestergaard, har givet nogle skæggede, nyuddannede lærere mulighed for at spille lidt. For 35 kroner, en øl og en platte pr. mand.

Stedet er proppet med lærerstuderende og gymnasieelever, samt nogle få andre, der er søgt ind i varmen. Og varmt bliver det. Det er den 24. oktober 1967. Samme dag som de cirka 200 studerende stormer ind på Pub'en i Hjørring, stormer 50.000 studerende i USA Pentagon i en demonstration mod Vietnam-krigen. "Summer of Love" gik lidt mere stille for sig i Hjørring end i USA.

I Hjørring den mandag er der tre på scenen. Under navnet Golden Lion Folk Group stiller klassekammeraterne fra Hjørring Seminarium, Jens Bjørn-Hansen, Carsten Holst og Jens Wolffsen op. Banjo, guitar og tuba! Ensemblet har aldrig spillet offentligt før, kun hygget sig med lidt klimpren ved forskellige fester.

Selvom bandet ikke engang hedder De Gyldne Løver dengang og synger *engelske* sange på

engelsk, er det her kimen bliver lagt. I dette tilfælde kimen til en usandsynlig sejlvet og populær folkemusikrose i Danmark.

Tilbage i 1967 er aftenen gået godt. Faktisk så godt, at Hans Ve-

stergaard bagefter aftaler med de tre, at de skal prøve at spille fast hver tirsdag og torsdag – for 70 kroner, men uden øl og platte. Det bliver hurtigt en tradition, en tradition, der varer 7 år, og som folk stadig i dag husker tilbage på med stor glæde og entusiasme. Vanvittige aftener med dans på bordene og øredøvende fællessang. Kø langt ud på gaden og hele aften klempt sammen i en vindueskarm. Et fænomen, som faktisk kun kan

Løverne ved »Det store stygge Storkespringvand« • 1972

1967

September
Der aftales op-
træden på »Den
Gyldne Løve«
med dir. Hans
Vestergaard.
JB, JW og CH
finder repertoire.
CH skriver alle
tekster med
gennemslag.

**Mandag d.
24. oktober**
Golden Lion Folk
Group debutterer
på en stuvende
fyldt Pub. Løn:
35 kr. pr. mand
+ 1 øl + en
platte.

sammenlignes med Sussi og Leos senere kultaftner på Skansen i Skagen.

Efter et par år forlader Jens Wolffsen gruppen. Kalle, som allerede efter en måned vikarierer som fast afløser på tuba, kommer nu med på bas, skønsang og "søgende" øjne og Memphis, der i de første to år har været fast gæstesolist på trestrengt banjo og basun(!) kommer til - nu på fløjte, fygræs og violin. (Sidstnævnte instrument gider han ikke spille mere, men en gudsbenådet fløjte, det gider han.) De Gyldne Løver er fuldtallige - næsten da, - Ib kommer vi til lidt senere.

Selvom dagligdagen dengang som i dag foregår i Vendsyssel, er Løvernes musikalske rødder

næsten fra starten fastgroet i Irland. Traditionelle irske melodier hentes på pub'er fra Donegal til Dublin og bliver - efter vanding med bjæsk og whiskey naturligvis - spillet hjemme på "Løven", som stedet kaldtes blandt venner.

Flere gange tager Løverne til Den Grønne Ø i forskellige konstellationer og hiver sange og inspiration med hjem. Første gang i juni 1969. En måned før Neil Armstrong tager sine første skridt på månen!

I Irland møder Løverne først Sammy Lynch, senere Fiona Dodd, som begge bliver deres "Irske forbindelser" fra 1973 og frem.

I 1970 overbeviser Gustav Winckler de fire vendelboer om, at de irske sange må oversættes til

dansk. "Der er tusindvis af irere, der synger bedre engelsk end jer, drenge," siger han. Rådet viser sig at være rigtig godt.

Efter nogle singleudspil udsendes Løvernes første LP "De Gyldne Løver" i 1971, og Hjørring bliver pludselig kendt for andet end Wenbo Pølser og Vendia Øl.

Gustav giver dem valget mellem at kalde sig De Unge Løver eller De Gyldne Løver. Om det er held eller en forudelse, at de beslutter, at De Gyldne Løver skal være bandets navn, vides ikke. Heldigt er det.

Landet over begynder folk i de små hjem, på camping-ferierne til Harzen og i sommerhusene fra Løkken til Gilleleje at nynne med, når Løvernes sange lyder fra de medbragte transistorradioer.

Reden på værtshuset Den Gyldne Løve bliver for trang, vingerne bredes ud og Løverne brøler nu i alle afkroge af landet. På forsiden af Frederikshavns Avis står der: "Løverne slår Stones", da *På Valsen* indtager andenpladsen på "Hitlisten" i Frederikshavns Avis - tre pladser over Rolling Stones og kommer ved samme lejlighed på Dansktoppen, vistnok som nr. 3.

Efter en del år med koncerter fra Brønderslev over Roskilde Festival og til Tivoli's Viseversehus i København, trænger Løverne midt i firserne til en saltvandsindsprøjtning.

Den kommer i form af Ib Buchholtz, harmonikavirtuos, omvandrende jukeboks og med det bredeste smil nord for Atlasbjergene. Ib falder hurtigt til i bandet på trods af den karske stil, men må

Første LP • 1971

1967

Fredag d.
28. oktober
Succes'en
gentages: Der
aftales med Ve-
stergaard, at der
fremover spilles
hver tirsdag og
torsdag -
70 kr. pr. mand,
men ingen øl og
platte.

Kalle afløser
Jens Wolffsen i
flere ugentlige
engagementer
på Foldens Hotel
i Skagen.

finde sig i at undvære en mikrofon de første mange år.

Sådan bliver De Gyldne Løver altså til, men der er i begyndelsen absolut ingenting, der tyder på, at de fem nuværende Løver skal komme til at spille sammen - og da slet ikke i 40 år.

De startede som tre, blev derefter fire og til sidst fem. Alle fra vidt forskellige hjem. En forskellighed der måske den dag i dag er omdrejningspunktet i et veritabelt musikalsk broderskab igennem nu 40 år.

Men, hvis baggrundene var så forskellige, hvad havde de så overhovedet tilfældes? Ja selvom historien her først placerede det hele i Hjørring, vil det nok komme som en overraskelse for mange, og en lettelse for nogle, at fire af de fem i virkeligheden er fra Frederikshavn.

En af dem betegner sig selv den dag i dag som søn af en kludekræmmer, en anden er søn af en skoleinspektør, en tredje søn af en

maskinarbejder, fjerdemanden søn af en fiskeskipper, mens den sidste voksede op som søn af en handelsgartner med mange børn.

Carsten, kludekræmmerens søn, er problematisk: han er fra Brønderslev og nærmest udelukkende til håndbold og piger. Nul musik, skønt rygterne går, at han i en meget ung alder spillede klaver.

Han lærer dog fire akkorder på guitar i en DSB kupé på vej til Bornholm med seminarieklassen i 1965. Rygterne vil vide, det bliver det musikalske højdepunkt i karrieren(!).

De fire andre har det tilfælles, at de i forvejen spiller musik i mange forskellige sammenhænge.

Nu er der så gået 40 år. De unge Løver er blevet lidt mølædte og har mistet noget af deres spændstighed og fjedrende gang. Men de fem lege- og spillekammerater har stadig hjerter som løver og brøl, som gør vore kinder røde, bringer smilene frem, men også fylder øjnene med tårer, for sentimentalitet og uforfalsket folkelighed går hånd i hånd på en måde, vi ikke kan stå for. Og hvad betyder 40 år, når man har gode sange, gode kammerater og god bjæsk at styrke sig ved?

Lad os alle hæve glasset og sige skål og til lykke til de fem vendelboer. De har om nogle fortjent en dram.

*Søren Bjørn-Hansen,
februar 2007*

Der spilles og øves i Jens Bjørns sommerhus • 1970

1968

Memphis er gæstesolist mange gange i løbet af de næste par år på 3 strenget banjo og trækbasun.

Verdensbanken holder møde i København under stor turnult. Det går mere stille af i Hjørring. Dog spiller Løverne 71 gange på Pub'en i '68.

Den store Bjørns ro i livet og knurren mod egoismen

Jens Bjørn-Hansen om stednavne, udlængsel, etuder under en solformørkelse, Armstrong, Afrika, Grønland og om at se glade ansigter nede i salen.

Af Jørgen Pyndt

Jeg samler Jens Bjørn op på det, nogle ville kalde et forblæst husmandssted på Ugiltvej i nærheden af Vendsyssels bankende hjerte, og under køreturen til bestemmelsesstedet ved Kattegatkysten beretter min forædepassager om sin landsdel. Det Vendsyssel, som den gråskæggede mand i den blå Kansas arbejdsjakke ser ud, som om han er groet op af og sammen med. Under skyg-

gen af *baseballcap'en* inspicerer han landskabet og røber et omfangsrigt kendskab til de samlinger af huse og forblæste bøndergårde, vi passerer - lige store nok til, at de fortjener betegnelsen by, f.eks. Hørmested. Den hed oprindeligt *Hermods Torp* - Hermod var en herremand på egnen, og Torp det gamle ord for sted. Siden er det blevet forvansket til *Hørmested*, hvad folkeviddet på de kanter får en del ud af.

Vi svinger ind ved et sommerhus i en plantage i *Napstjært*. Huset byggede Jens Bjørns lærer-far i 1960, og nu er det under ombygning med kærlig hånd for med tiden at blive den faste residens for familien. Her er ro - og så alligevel. Granernes toppe svajer i

blæsten, og man hører hele tiden Kattegats salte lyde, et godt akkompagnement til det otium, som Jens Bjørn så småt har taget hul på. Og med lidt hjælp fra lægekundskaben i form af et par kunstige led og en mindre hjerteoperation tegner det til at blive godt. I hvert fald hviler en myndig ro over "Bjørnens" skikkelse, mens en daseøl putter sig i den kæmpenæve, som - forunderligt nok - kan forvandles til en blid pote med fingrenes dansende leg henover mandolinen eller banjoen.

Jens Bjørn er læreruddannet med de fleste af mange år i pædagogikkens tjeneste på Højene Skole i Hjørring, hvor de engang havde en Jørgen Pyndt som inspektør. Det griner vi lidt af, mens Jens Bjørn favner det langt fra færdigindrettede sommerhus i et blik og fortæller om sin tilknytning til stedet. Han er i det hele taget tro mod sin oprindelse og fortæller med varme om sin bedstefar, hvor han sad på knæ og lærte vendelbomålet med alle dets finurligheder til fulde. Hjemmefødding, javel - men også en mand med en aldrig helt forløst udlængsel.

Som nyuddannet lærer var han f.eks. udsat af Mellemfolkeligt Samvirke til et job som ulandsfrivillig i Tanzania, og var Løverne - altså dem i Hjørring og omegn - ikke kommet på tværs, så var det måske blevet til flere år i de varme lande. Det er nu et andet land i den kolde ende af kviksølvsojlen, der måske står "Bjørnens" hjerte nærmest: Grønland. For en stund kommer de store ord over vendelboens læber. Grønland er voldsomt

Alder/fødselsdag:

22. marts 1944 i Frederikshavn.

Civilstand:

Uddannet lærer fra Hjørring Seminarium 1967, fem mdr. før De Gylde Løver under navnet Golden Lion Folk Group dannes af

tre klassekammerater netop fra H.S. Første optræden den 24. oktober 1967 på "Den Gylde Løve" i Hjørring.

Ægteskabelig status:

Gift St. Patricks Day, den 17. marts 1978, med Bente.

Børn/børnebørn:

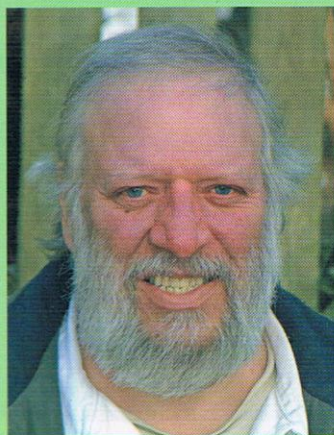
To drenge, født 1979 og 1981. Begges store fritidsinteresse er musik, begge bassister.

Bopæl:

I færd med at flytte fra det lille hus på landet til det lille hus ved stranden på østkysten af Vendsyssel.

Rolle i Løverne & andre aktiviteter:

Spiller i Løverne diverse strengeinstrumenter: irsk banjo, 5 st. banjo, mandolin, bouzouki. Synger og har i de seneste 15 - 20 år været flittig som tekstforfatter til Løverne. Trommeslager i diverse jazzbands siden '60'erne.

1969

Løverne spiller i DR under titelen af den nye Limfjordstunnel.

Juli

Irland besøges i 4 uger af Jens Bjørn og Carsten. Moder Sammy Lynch i Dublin. Ca. en måned efter, at de for første gang sætter foden på irsk jord, sætter Neil Armstrong foden på månen!

inspirerende, renheden, det uberørte, de gigantiske afstande og "Bryggerens Elv" så iskold og klar - og så får jeg historien om dengang, da han og den lille rødhårede irer Sammy Lynch absolut *skulle* nå et guddommeligt udgivningspunkt på en bræ, og hvordan de moslede af sted i den dragende natur, som satte afstandsbedømmelsen og tidsfornemmelsen på en hård prøve.

Jo, naturen spiller en stor rolle - ikke mindst når de vendsysselske åløb frekventeres med fiskestangen, og Jens Bjørn sparer mig for anekdoterne, mens han med en fejende armbevægelse rundt i sommerhusets stue fortæller om en anden kær fritidsbeskæftigelse: Malerierne. De står rundt omkring på gulvet og venter på at blive hængt op, og skulle der være tomme pladser, så er det bare at gå i arkivet, for her ligger hundreder af portrættegninger. Jens Bjørn har nemlig tegnet *stort set alle* de elever, han gennem årene har undervist i billedkunst.

Tvunget til klavertimer

At Jens Bjørn blev noget ved musikken er egentlig et under - når man tænker på, at han som knægt blev tvunget til at tage klavertimer og fik et psykisk knæk af dimensioner, da han missede en *næsten total solformørkelse*, fordi han skulle terpe etuder. Nåh, men skaden var ikke større end, at han købte en guitar for sine konfirmationspenge. Senere kom banjoen til, og det var faktisk Jens Bjørn, der senere i livet - på en tur til Bornholm - lærte Carsten Holst at spille guitar, og da de så rendte ind i tubaspilleren Jens Wolffsen i de overordentligt humorfyldte studiedage på seminariet i Hjørring, ja så var grunden til De Gyldne Løver lagt.

Faktisk begyndte den musikalske interesse i et helt andet hjørne end

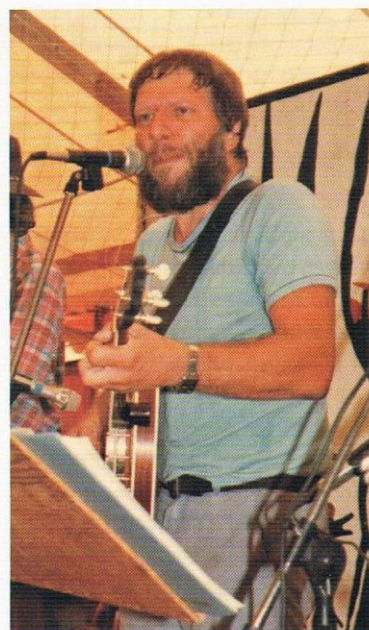
folkemusikken. Jens Bjørn var - og er - storforbruger af uforlignelige Louis Armstrong. Hans første plade var med netop ham, og én af de få gange i samtalen løb, "Bjørnen" bruger store ord, er netop i beskrivelsen af Armstrong: Han var *genial*. Og derfor er det nok heller ikke et tilfælde, at Jens Bjørn har sluppet mange af sine righoldige og talentfulde musikalske kræfter løs, også i jazzsammenhænge.

Det *irske* kom først ind i billedet i 1969, da Jens Bjørn hjemførte stakkevis af folkemusikplader efter en rejse til Den Grønne Ø, og på et tidspunkt - i 1973 - førte Løverne det faktisk så vidt, at de var ved at vinde en *All-Ireland singing pub competition*, hvis ikke det lige var, fordi de på tidspunktet for finalen lå midt ude i Nordsøen på vej hjem til Danmark, fordi ferien var ved at være slut.

Altid på venstrefløjen

Politik - og da slet ikke partipolitik - er jo ikke det, der præger Løvernes tale fra scenen mest, men hvis man ikke er helt politisk tonedøv, så er budskaberne alligevel til at afkode, når de flettes ind i præsentationerne af sangene, som Jens Bjørn tager sig af for en stor dels vedkommende. Og gået lidt mere på klingen er der ingen slinger i valsen: Jens Bjørn er medlem af SF, mest som en reaktion på den borgerlige regering og det, han kalder "egoismens hærgende fremmarch" end af egentlige ideologiske grunde. Men i øvrigt har han altid været at finde ude i venstre side af det politiske skakbræt.

Faktisk erkender han, at han af og til føler sig *fløv* over politik, som den er i dag med leflen for indre svinehunde, angrebskrige beskrevet som *fredsbevarende missioner* - hvilket minder ham om, at han engang skrev

en anti-krigssang, som nu er blevet sørgelig aktuel.

- Egoismen er blevet den drivende kraft, og det er sørgeligt, at socialdemokraterne spiller med på den falske melodi, siger Jens Bjørn, inden vi forlader byggerodets relative varme for at slå et smut ned til vandet for enden af den vidunderlige naturgrund, hvor Jens Bjørn og fru Bente planlægger at få ro over den tredje alder. Efter foreløbig 40 år i det rejsende musikalske fællesskab, vi andre kender som De gyldne Løver. Og han ville uden tøven gøre de 40 år om igen, selv om det bliver sværere og sværere at komme af sted til de mange koncerter. Men når først man står dér og ser ud på en forventningsfyldt sal, så er det det hele værd. For det er nemlig altid sjovt at give folk en god aften og se ansigter blive glade, siger "Bjørnen", mens han i samme åndedrag konstaterer, at han *ikke* ville have valgt lærergerningen i dag. Så hellere *grafiker*, at skabe noget med hænderne. Ikke fordi han ikke har kunnet med børn og forældre, le-

24. oktober
2 års jubilæum
fejres på Den
Gyldne Løve
("Iad din taske
blive udenfor
- den fylder")
Senere i Vester-
gårds kælderbar
Den Gyldne Ged.
Løverne spiller
kun 59 gange
på pub'en i '69.

Løverne på Potten!

Kate og Ulrik Hansen, værtparret på "Pottegården" - et sted i den sjællandske idyl - sender disse linjer i anledning af Løvernes jubilæum:

De Gyldne Løver spillede hos os på Pottegården i Ellinge Lyng i Nordvestsjælland første gang den 29. september 1979, altså i slutningen af forrige årtusind. Siden har de været fast inventar her på stedet, og vi har for længst erkendt, at dem slipper vi nok aldrig af med igen. Når de har spillet deres obligatoriske fredag-lørdag

i slutningen af august, informerer Carsten os straks om, i hvilken tilsvarende weekend, de har reserveret værelser på vor lokale kro næste år. Vi siger altid OK, for på det tidspunkt er der jo trods alt et helt år til, før de så igen skal svine stedet og værten til fra scenen - to dage i træk. Oftest afslutter de vores sommersæson, så vi straks efter kan få hvilet ud i et par uger.

Løverne spiller ikke så meget på Sjælland i øvrigt, så når vi starter forsalget tre uger før arrangementet, er der mange faste superfans, der vil være sikre på at

redde sig billetter til årets event. Så vigtigt er det for dem, at mange har fundet ud af at ringe den dag, forsalget starter kl. 0.00 - og kl. 0.30 har vi været udsat for brug af ekspres-noteringen. Deres fans er heller ikke helt raske.

Alt i alt må vi jo nok indrømme, at de er blevet nemmere at omgås med årene. Nu hedder det øl, mad og folkemusik, hvis de skal tilfredsstilles. Og musikken? Jo, den har da udviklet sig i den rigtige retning: Fra drengebandets "Jeg er ikke som de andre" og til nu er det klart at se, at løverne har fået manken ned på brystet og er blevet "seriøse voksne musikere"

Vi er overbeviste om, at de vil spille hos os til det sidste, for da der jo bliver mere og mere "lang, lang vej til pissoiret", må afskedskoncerten vel holdes på "Potten"!!

delse og kolleger, tværtimod, men egoismens svøbe plager også folkeskolen mere og mere, som årene er gået. Snotforvirrede unger, som forældre ikke har tid til at opdrage, bliver alt for ofte *det absolutte midtpunkt* i deres egen verden og bevidsthed.

Da vi forlader sommerhuset får

jeg lige historien om, hvorfor stedet hedder *Napstjært*. Jo, det var her, de hestetrukne køretøjer før i tiden altid kørte fast under den strabadserende tur til Skagen - og så måtte der mange hænder kræfter til for at få køretøjet trukket fri, når ordren til at trække fri var givet: *Nap stjerten!*

Det virker overbevisende. Ligesom det sidste Jens Bjørn siger, da vi igen er hjemme i blæsten og tusmørket på Ugiltvej: Husk lige at få med, at jeg har været lykkelig gift i 30 år. Ja, det tror da pokker, når han valgte at gifte sig med Bente på *Paddy's Day* - den irske nationaldag!

10 spørgsmål

Hvad er din yndlingsbog?

For tiden er det 'En kort historie om næsten alt' (Bill Bryson). Den vil jeg have med på den berømte øde ø sammen med trilogien om 'Rama' (Arthur C. Clark).

Hvad er din yndlingsfilm?

Den originale 'M.A.S.H.'-film med bl.a. Donald Sutherland samt 'Das Boot', the directors cut.

Yndlingsskuespiller?

Robert DeNiro samt ovennævnte D.S.

Yndlingsskuespillerinde?

Der er mange, - for mange!

Yndlingsmusiker/sanger?

Louis Armstrong/Tom Waits.

Hvad vil du helst se i TV?

Gode håndboldkampe samt gode lystfilmskerfilm.

Din yndlingsfodboldklub?

Det kan du ikke mene alvorligt!! Men OK: Harken Fodboldklub.(!)

Din yndlingsret?

Grønlandsk whiskey-laks indtaget deroppe (opskriften tilsendes gerne!).

Hvad kan gøre dig pissesur?

Regeringens (og dermed Danmarks) restriktive og umenneskelige udlændingepolitik (jeg bliver så flov på vore vegne!) - samt at måtte lægge øre til politikere fra Dansk Folkeparti og deres kvalmende udtalelser om stort set alt i tide og utide.

Hvad kan gøre dig lykkelig?

At være ude og opleve verden sammen med min kone og mine børn.

Hvordan vil du helst huskes?

Som en, der gjorde folk glade i det mindste i 2 x 3 kvarter engang imellem.

1970

5. marts
Jens Wolffen er
med for sidste
gang. Herefter
består orkestret
der skifter navn
til De Gyldne
Løver af Jens
Bjørn-Hansen,
Kalle Jørgensen,
Jens 'Memphis'
Nielsen og
Carsten Holst.

25. april
Spiller på Den
Gyldne Løve
for første gang
offentligt med ny
besætning.

En hilsen fra den spæde start

Han var med til at stifte Golden Lion Folk Group – en sælsom kombination af banjo, guitar og tuba. En gruppe, der blev startet på det gode venskab. Han måtte sige fra efter et par år – bl.a. på grund af sindets skrøbelighed. Men nu kipper han med flaget for Løverne. Jens Wolffsen skriver:

Jeg kunne skrive spalte op og spalte ned om GLFG's (Golden Lion Folk Group) spæde start i slutningen af 60'erne, om hvordan det hele kom i stand - om hvem, der gad høre på os, om vilkårene for at spille dengang, om stamværs- huset med restauratør Vestergaard,

om fhv. viceinspektør Baggesen på Østre Skole, som hver morgen efter en optræden på pub'en nidkært overvågede, om disse to unge lærere med folkemusik på hjernen nu også mødte til tiden!!

Imidlertid synes jeg, at det efter så mange års forløb må være op til de aldrende drenge selv at skildre hele karrieren - også fra dengang, da det hele begyndte med tre glade klassekammerater i GLFG - guitar, banjo og tuba!

At jeg måtte meddele samme gode venner, at jeg stoppede i gruppen efter et par års forløb, skyldtes til dels, at jeg havde stiftet familie, og ensembles succes medførte flere og flere weekender

på landevejene. En anden årsag til mit farvel var, at jeg allerede dengang var løbet ind i en depressiv periode.

Men Kalle og Memphis tog over, og siden kom Ib Buchholtz (som jeg slet ikke kender) til. Og de fem har jo gjort det rimeligt godt, selvom de nu i turbussen skal medbringe såvel rollator som høreapparater og stærke briller. Hårtørre er der ikke længere brug for!

Som antydnet har jeg et væld af minder fra dengang, men jeg beder om forståelse for, at det er et overstået kapitel og, at - om man så må sige - "min kvote er fisket op". Det betyder ikke, at jeg helt har lagt musikken bag mig, jeg er stadig aktiv i forskellige musikalske sammenhænge. Tilbage er blot at ønske tillykke med jubilæet. Og jeg ser med forventning frem til jubilæumsskriftet. Det bliver sikkert spændende læsning!

Golden Lion Folk Group på pub'en Den Gyldne Løve • 1967

1971

Juni

Der aflægges prøve for Gustav Winckler på Kennel Barre i Vidstrup. Repertoiret 'fordanskes' efter krav fra Gustav. Memphis er hovedansvarlig for teksterne.

Januar

Løvernes allerførste pladeoptagelse foregår i Vanløse Bio. Gustav Winckler producerer og er med på en kigger.

Gustav drak snaps af kaffekop - og sort øl med begge hænder!

Journalist Petter Kühnel, København, har kendt Løverne fra den spæde start. Her er detaljer og erindringer om deres møde med en stor mand i dansk populærunderholdning.

Kære redaktør. Det hænger ikke sammen! Jeg kan sgu ikke holde mig inden for dit afstukne halve A4-ark. Jeg har et længere og sjovere "kendskab/tilknytning/samarbejde/samvær" med Løverne gennem årene, end du forlanger skal kunne stå på bagsiden af en tørret ising!

Minder, som naturligvis ikke alle behøver at være nævnt på

skrift, endsige uddybet (hej Poul Martin - de kan ikke bevise en skid, og de myggestik på røvbalderne er slet ikke, som du tror). Myg og minder fra en tid, hvor man sjældent gik i seng for alvor. Vi var suveræne. Helt rene.

Jeg havde en lang finger, som jeg senere har været til lægen med, i pladeforberedelserne til Golden Lion Folk Groups vinyldebut. Jeg præsenterede Gustav Winckler for dem, og han sagde ja på stedet - men: Fint drenge, jeg kender en del irere, som synger bedre på irsk, end I gør. Gør jeres på dansk eller jysk, eller hvad hulen det er, I snakker deroppe. Bare ikke

Petter Kühnel 'indspiller' skeer. Tegning Jens Memphis

jysk-engelsk! Så høres vi ved, når I har materialet til en LP. Og så hedder vi De Gyldne Løver. Og by the way - ham fotografen, ja dig, Jacob, du og Løverne finder ud af omslaget sammen med Petter.

Det viste sig, at Gustav var et-eller-andet direktøragtigt i Sonet og havde option på The Dubliners' distribution i Skandinavien til en præsentation af flere bands og solister, hvor et par af Dublinerne kom i slagsmål med Brendan Behan og andre rettroende, som ikke lige den dag mente, at Løvernes forbillede var gjort af the real stuff! Et for længst afdødt medlem af bandet, Ciaran, som kun talte irsk og kun, når han var fuld, skulle havde smadret en (tom) flaske Paddywhiskey i hovedet på digteren. Og alle havde haft det dejligt. Derfor kunne Gustav godt lide tonen i irsk musik. Og han kunne fra første strøg på Memphis' violin, poten på Jens Bjørns banjo, Carstens lange guitarfingre og Kalles opretstående slaskebas lugte penge.

Løvernes første TV-optræden • 1972

1971

Juni

Løverne i TV
(Sten Bramsens
Musikalske ven-
ner med Freddy
Fræk, McCal-
mans, m.v.).
Se foto.

I Visershuset i
Tivoli sammen
med McCalmans
(Walk Right In
på balkonen).

Single nr. 1 ud-
sendes: "Vi ta'r
aldrig på valsen
igen / Den glade
rekrut" (SONET).

Gustav Winckler i 'Hvide Måge' sommeren • 1970

Så Memphis og Jens Bjørn gik i gang med rimordbogen og forvendsselskningerne. Et lille år efter var materialet klart, indspillet over to dage i Vanløse Bio med klassikere som "Jeg ta'r aldrig på valsen igen", "Fru Jensen fra Tolne", "Jeg er ikke som de andre" og "Ved haw'et". "W. Lance" havde skrevet alle de traditionelle melodier, og så faldt der også lidt af til Tom A. Hawk. Det var også Gustav!

I mellemtiden havde jeg fået arbejde på BT i København, så jeg var med ude og hente Løverne i Kastrup. - Hvordan finder vi dig? havde Carsten lidt nervøst spurgt Gustav. - Jeg tager en nellike i knaphullet, lovede han. - Hvor er bassen henne, Kalle? - Jeg troede....sagde du ikke....hva' nu!!? Stammede Kalle forfjamsket. - Skide være med det. Vi ringer til Baskompagniet. Efter frokost.

Vi troede, vi kunne drikke, men Gustav var uhyggelig. Han drak Rød Aalborg af kaffekopper og sort øl med begge hænder, mens han kæderøg Grøn Cecil. Pladen

blev indspillet på en 8-spors båndoptager. Efter at have puttet os i seng hev han mine fuldemandskeer ud af lydsporene og lagde sin egen basstemme under Løvernes, tydeligst på "Jeg er ikke som de andre". Respekt!

Legendariske Thøger Olesen kiggede også forbi og prøvede at lokke Løverne til at synge nogle af hans oversættelser, men de bed ikke på. Til gengæld var de ved at vælte hele Vise Vers Huset i Tivoli flere år i træk.

Løverne aflægger prøve på Kennel Barre for Gustav Winckler. Ole Kühnel optager til DR • 1970

Nogle år senere havde jeg købt et hotel på Bornholm. For at få lov til at beholde fadølsanlægget skulle vi sælge små 100 liter om ugen. Hver anden uge gik det fint, for da var jeg på øen. Men hver anden i København. Det gav ingen sammenhængskraft. I øvrigt er flækken ret missionsk, men i rundkirken er der 19 trosretninger i Østerlars.

Niels Hausgaard og Løverne indvilgede i at optræde gratis to aftener, hvis de fik konerne med. Fint. Og jeg skal ellers love for, at de indfødte havde glædet sig. Første aften lagde vi ud med Løverne, og der blev sunget med af fuldeste bryst. Så var det Hausgaards tur. Det gik selvfølgelig slet ikke. Om morgenen spurgte vores indfløjne bartender, lektoren fra København, om Hausgaard og konen, Gitte, havde sovet godt og tak for i går o.s.v. - Niels var så sur, at han tog pyjamas på, svarede hun! Om aftenen byttede vi om på solisterne og havde det dejligt og fik udsolgt i øl og bjæsk.

Og sådan kunne jeg blive ved, længere og længere i synket.

Single nr. 2
udsendes: 'Ved
haw'et / Søndag
skøn dag (SO-
NET)

Single nr. 3
udsendes: 'Jeg
er ikke som de
andre / Det gode
skiv Martha'
(SONET)

1. LP udsendes:
'De gyldne Lø-
ver' (SONET)

August -
december
Poul Martin
afføser Kalle,
der læser til
eksamen!!!

Milfred Glimmerfeldt!

Tove Juul, som sammen med sin mand Palle Juul (Country Palle) drev studie i Sønderholm, hvor Løverne og mange andre af 70'ernes kendte folkemusiknavne indspillede plader, har dette lille erindringsglimt:

Fire fyre invaderede vores lille studie i starten af 70'erne - **rigtige** vendelboer. I starten troede jeg, de altid skændtes og tænkte, at det samarbejde ikke holdt ret længe, men jeg tog gruelig fejl. Tonen er

stadig den samme efter 40 år. Der skete altid morsomme ting, når de var i studiet. Hvad de kunne få ud af en overnatning i trommeboksen i det gamle studie, var helt fantastisk. De har en overudviklet fantasi og **bruger** den.

Jeg kan huske, at Memphis var meget genert i starten - det er dog blevet bedre med årene. Somme tider fik han breve med de mærkeligste navne på. Jeg husker desværre kun det ene - Milfred Glimmerfeldt. Når han havde ledige stunder i studiet, tegnede han ofte. Det var altid spændende

at rydde op efter deres indspilninger, for hvad mon der var blevet efterladt af sjove ting? Jeg var desværre sjældent med i studiet under optagelserne, men var aldrig i tvivl om, at de havde det sjovt.

Under en indspilning, hvor de var studiemusikere på en af Fisker Thomas' plader, drillede de ham, så Thomas blev rasende. Han sagde, at han aldrig ville lave mad til dem mere. Thomas havde fået besked på at synge noget højere, men det havde ikke hjulpet, derfor var han blevet bedt om at stå op på en stol, måske ville det hjælpe. Det gjorde han, men så kom han til at se på gutterne. De kunne ikke holde masken længere og grinede helt vildt. Det var bare for meget for Thomas. Jeg rendte på Thomas på vej ud af studiet - og ih, hvor var han rasende.

Løverne i køkkenet på Vognhøjlet, København • 1980

1972

Single nr. 4 ud-
sendes: 'Byens
gader/Byen ved
nat' (SONET).

Igen i Vise-
vershuset
(McGalmans,
Jørgen Mader og
Lise-Lotte Norup
m.fl.).

Sammy Lynch
og broderen
Leonard kommer
til Danmark og
får job på Den
Gylde Løve
hver torsdag.

Ung pige fra Vestjylland gik direkte i Løvens hule

Margit Albrechtsen, tilflytter i 1969, fortæller, hvordan hun som ny i byen mødte ligesindede unge med mod og appetit på livet på pub'en, Den Gyldne Løve:

Jeg flyttede til Hjørring i juli 1969 sammen med en veninde. Vi kom fra en lille vestjysk by og havde lige afsluttet realeksamen. Vi var henholdsvis 17 og 18 år gamle og havde hele livet foran os.

Vi var begge humørfyldte, forlystelsessyge piger, der så frem til at møde andre ligesindede.

Der gik ikke mange dage, før vi havde opsnuset, at Hjørrings in-sted var Corner lige over for stationsbygningen. Corner, som foruden en grillbar og en natklub også havde en vaskeægte pub: 'Den Gyldne Løve'.

Der spillede "De Gyldne Løvere" irsk folkemusik hver tirsdag, syv år i træk, indtil 1970 under navnet Golden Lion Folk Group.

Der var en helt fantastisk stemning, når Løverne var på scenen. Stole, bænke og vindueskarme var fuldt besatte, og mange måtte nøjes med en ståplads. Stedet var fyldt op til bristepunktet. Der var røg og støj og lange køer ved de få toiletter.

Tjenerne Finn, Wolfgang, Christian og Ellen er nogle af dem, jeg husker. De havde meget, meget travlt med at lange øl over bardisken.

Alle sang med og klappede eller trampede rytmen, når Løverne spillede, f.eks. 'Whiskey in the Jar'. Det var umuligt at sidde stille og bare lytte til musikken. Omkvædene sang vi alle med på - alle bortset fra dem, som lige havde en romance kørende. De havde naturligvis andet at tænke på, og det var helt OK.

Mange gange på en typisk aften var alle oppe at stå på stole, bænke eller borde, mens de skrålede med på sangene af deres lungers fulde kraft samtidig med, at de klappede eller trampede i takt til musikken.

Aftenens slutnummer var altid "Good Night Irene", og da var alle oppe at stå på alt, hvad der kunne stå på og sang med, så taget var ved at lette. Vi var alle en stor familie. Min veninde og jeg gik hjem med en stor oplevelse gang på gang, og vi var der hver uge, som jeg husker det.

På det sted mødte vi mange spændende, sjove personer, som blev vores venner og omgangskreds i tiden fremover - alt befordret af de liflige toner fra De Gyldne Løver.

Min veninde flyttede fra byen sommeren 1970, fordi hun skulle på uddannelse i nærheden af Århus. Jeg blev ved med at komme på "Løven" sammen med gode venner. Én af dem blev min mand, - og vi er nu ægtefolk på 33. år.

Løverne for fuld skrue på Pub'en • 1973

1973

Et bemærkelsesværdigt 5 års jubilæum fejres på Den Gyldne Løve.

14. februar
Dubliners første koncert i Århus.
Løverne sidder på 1. række i Stakladen.

Single nr. 5 udtendes:
Fiskerens Himmerige / Troels
Fløjtespiller fra Løkken (SO NET). Sammy med på 5 st. banjo.

Da Jens Bjørn reddede Barneys liv - og lånte hans mandolin!

I 1972 var folk-bølgen stadig på vej op. I Europa var The Dubliners topnavnet, mens McCalmans var på vej - og på vore hjemlige breddegrader var Løverne for alvor ved at slå deres navn fast. Kirsten og Frank Bohnsen var blandt de folkemusikelskere, som knyttede venskab med Dubliners - og det blev samtidig indledningen til et livslangt venskab med Løverne. Forklaring følger:

1972: Efter den allerførste koncert med Dubliners ('Dubs'), der blev holdt på Det Ny Teater i København, gik vi på John Bull for at få

Petter Kühnel

en forfriskning. Senere kom The Dubliners ind for at slukke tørsten, og Kirsten gik hen for at få deres autografer. Det hele endte på mærkværdig vis med en fest hjemme hos Nina Buhmann (Tom Buhmanns søster). Det var Ronnie Drew, der inviterede - og det blev et møde og en fest, som førte med sig, at 'Dubs' i en årrække kom til fest og musik hjemme hos os efter deres koncerter.

1975: Vi hørte en gruppe, der kaldte sig 'De Gyldne Løve' i radioen. De sang 'Hjemmebrænderi', og den plade måtte vi absolut have. Den blev indkøbt hos 'Musikthomsen', og på den anden side af singlen var 'Lån mig en 10'er'. Vi var begge vildt begejstrede. Irske sange på dansk. Det kunne ikke være bedre! Efter koncerten med 'Dubs' i Tivoli var vi igen værter for en fest. Alle var inviteret og dukkede op på forskellige tidspunkter i vores to et halvt værelses lejlighed - og det var til tider noget uoverskueligt, hvem der dukkede op, hvornår!

Nåh, men festen var godt i gang, da det ringede på døren, og udenfor stod Barney McKenna sammen med to hårdebrede mandfolk, som han havde samlet op på 'Sorgenfri' og sagt, at "selvfølgelig skal I med til fest hos Frank og Kirsten". (1)

1: Undtagelsesvis tillader redaktøren Jens Bjørn at komme med supplerende oplysninger:

"Petter og jeg mødte op på Mercur, da Dubliners ankom. Petter kendte Barney ret godt, men han var imidlertid ikke med. Han var vågnet op i sin bil efter en fugtig aften, og da var flyet lettet. Så han nåede først frem til koncertens 2. sæt. Jeg stod i garderoben, da han skrupforvirret kom tumlende ind med skjorten uden på bukserne. De andre var gået på scenen, da han kom drønende i en taxa fra lufthavnen. Jeg stod med en frisk øl i hånden, og Barney hviskede til mig: "I need a beer". Jeg gav ham min, og han stirrede mig ind i øjnene og sagde "I'll never forget that. You just saved me fucking life", hvorefter han gik ind og lagde salen ned! Bagefter inviterede han os med på 'Sorgenfri' - og som den naturligste ting - også med til festen hos Frank og Kirsten".

Navnene på de to herrer var Jens Bjørn-Hansen og Petter Kühnel. Vi var temmeligt beærede over at møde et medlem af Løverne, så det var helt fint med os. Barney og Jens Bjørn fandt hurtigt instrumenterne frem og gav nogle gevaldige dueller. (2)

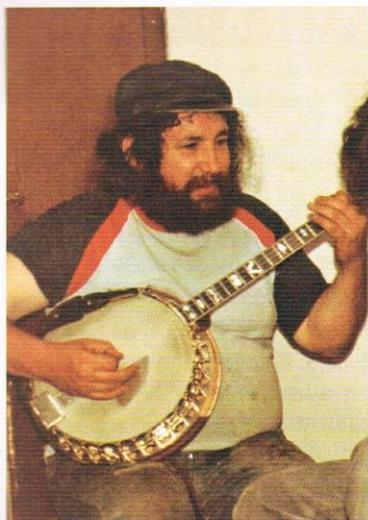
2: Igen giver redaktøren plads til en uddybning fra sandhedsvidnet Jens Bjørn:

"Da vi kom ind i lejligheden på Vigerslevvej, fik vi en øl, og Barney tog sin banjo frem og sagde "Listen to this. It's a brand new reel I just learned from Planxty", og så begyndte han at spille 'The Jolly Beggar Reel'. Jeg greb fluks hans mandolin og spillede fuldstændig unisont og synkront med ham. Han stirrede målløs på mig og sagde "Good man!". Hvad han ikke vidste var, at vi netop havde udgivet 'Hjemmebrænderi', hvor samme nummer er med. Og det havde jeg lært efter en plade med Planxty

1973

De fleste numre på 'Rødderne' indspilles med Sammy Lynch. Udsendes først langt senere (i 2005).

Irland besøges igen (Løverne + Poul Martin og Gitte) - sammen med Sammy Lynch (under pseudonymet 'Sam-Jensen'). Løverne vinder en 'Singing Pub Competition' i Carrick On Shannon.

Barney McKenna

indkøbt i Dublin i '73. Så det..."

Og ind imellem tog Petter Kühnel ufortrødent fat på 'Fru Jensen fra Tolne', mens Barney sad fuldstændig fascineret og lyttede. (3).

3: Og en sidste lille tilføjelse fra Jens Bjørn, som lader minderne skulpe over:

"Ikke nok med, at Petter hvert kvarter kom ind fra Kirsten og Franks soveværelse, hvor han havde bemægtiget sig deres dobbeltseng - han havde drukket øl det meste af dagen og var træt! Han kom tumlende ind i stuen splitter nøgen og sang 'Fru Jensen fra Tolne'. Det var meget bizart - og meget morsomt! Barney stirrede fuldstændig opslugt på fænomenet. Luke Kelly sad i et hjørne og sov til ved fem-tiden om morgenen, da han vågnede op, greb en guitar og sang 'Schooldays over', så ikke et øje var tørt!!"

1987: Året for Løvernes 20 års jubilæum. Vi mødtes i Tønder, hvor Jens Bjørn forsigtigt spurgte mig, om jeg mon ville spørge John Shehan, om han ville medvirke i nogle numre på jubilæumspladen. Den var Shehan helt med på sammen med Eamon Campbell, og mens resten af 'Dubs' satte kursen mod Tyskland, så medvirkede de to

ved pladeindspilningen i Hedehusene i september 87.

Alt gik efter planen. John var i topform og lagde violinstemme på fem af numrene. Vi husker, at ét af numrene var i Fis-dur. John overvejede, om han skulle stemme violinen en halv tone op, men lod være. "I just move my fingers a little bit up", var hans kommentar. Det var der format over!!

Der kom et ualmindelig godt resultat ud af anstrengelserne. Pladen fik navnet 'På mærkerne', og vi synes, at Johns violin gav det i forvejen indspillede materiale det sidste pift. Det var en dejlig oplevelse at være med til, og jeg ved, at også Løerne var glade for resultatet.

Det ovenfor beskrevne er blot nogle af mange hyggelige og 'berusende' stunder, vi har tilbragt sammen med Løerne - og tusind tak for det. Nu må I sætte tempoet lidt ned, så vi andre også kan følge med!

Efter indspilning i Hedehusene. Fra venstre: John Sheahan, Eamon Campbell, Jens Bjørn, Poul Martin og Frank Bohnsen • 1987

1974

Alternative
versioner af flere
numre på 'Rød-
derne' indspilles
i Stuk Ranch
Studierne.

1975

18. februar
Spækbæret i
Frederikshavn
(Løerne spiller
ca. 50 gange
der).

Single nr. 6 ud-
sendes: 'Hjem-
løvenderiet /
Lån mig en t'er-
(STUK).

Fra jazzen til bassen - med Kalle fra Svalevej

Den pæne af Løverne, damernes ven og de andres mobbe-offer, om musikkens fascination, højredrejningens pinlighed, pigerne i sit liv - og skuffelsen over en forbandet fyreseddel

Af Jørgen Pyndt

Du har sgu fundet det. Jeg ka' i hvert fald se dine lygter i indkørslen. Kalle klukker i mobilen over den tovlige mand fra stenbroen i Aalborg, der ikke sådan lige kunne finde vej til hans landlige idyl et godt stykke nede ad en snoet vej, der synes at fortabe sig i Vendsyssels bakkede uendelighed. Vestenvinden spiller sin melodi i trætoppene og regnen pisker rundt om hushjørnet, så det

gør godt at blive hevet ind i varmen med et fast håndtryk. Sådan et rigtig *bassistgreb!*

Traktementet bruger vi ikke megen tid på. To dåseøl lukkes op med det hulsalige *pfiffittttt* - og hyggen breder sig, mens den blanke blok venter på, at guldkor-nene skal komme dryppende fra manden i sofaens magelige hjørne.

Men det er en rigtig vendelbo, ham *Karl Jørgensen* - så ordene skal om ikke trækkes, så dog lempes forbi tændernes gitter. Så vi kan jo passende begynde med de tørre tal. Født i Frederikshavn, uddannet elektromekaniker, senere *udvidet* maskinmesterek-samen. Hjemmet på Svalevej var godt at vokse op i som den midterste af tre, der manglede ikke noget,

men der var heller ikke for meget. Faren var fisker, og *Kalle* (Karl bruger vi ikke!) fulgte lidt i det salte og våde fodspor, da han sejlede et år med ØK, mest på Østen og vestkysten af Amerika. Men livet til søs trak ikke - det gjorde så meget andet i land. F.eks. musikken.

Fra et hjem med klaver

Der var klaver i det frederikshavnske fiskerhjem - og Kalle fik undervisning. Det røvkadede mig, men jeg fik da lært noder, og hvordan tonerne ligger, konstaterer han over en slurk af fadøls-dåsen. Vi er stadig langt fra bassen og Løverne, vi skal en omvej ad jazzmusikken, som stadig pulserer sin rytme i *løvebassistens* inderste musikalske hjerte.

Som knægt ville han spille trompet, og den kastede konfirmationen af sig - plus en ny cykel. Den videre musikalske udvikling foregik i *Frivilligt Drengeløb* (aner man stadig en vis kortbukse-agtig friskhed hos manden på den gode side af de 60?). Nåh, fra trutteriet i FDF gik turen gelinde ind i Riverboat Stompers, hvor han fik sin scenedebut som 19-årig. Det var med masser af improvisationer - jeg lærte at spille på den forkerte måde, småklukker Kalle og varmer sig tydeligt ved erindringen.

Senere fandt han vej ind i legendariske Black Bottom Stom-

Alder/fødselsdag:

27. juli 1942

Civilstand:

Realeksamen 1958, flyvevåbnet 1959-1960, svendebrev som elektromekaniker

1965, alm. maskinmestereksamen 1968, til søs 1969, udvidet. maskinmestereksamen 1971, fiskeindustrien, 1972-1988, Alpha Diesel (nu MAN) 1988-2006. Fyret!

Ægteskabelig status:

Slog pjalterne sammen med Susie i 1975. Blev gift i 1980, og skilt i 1985.

Børn/børnebørn:

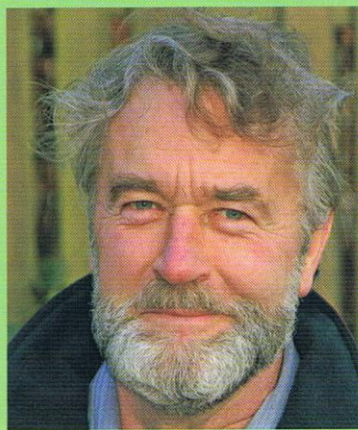
Vi fik Louise i 1975 og Kristine i 1977.

Bopæl:

Et lille hus på landet - øst for Hjørring.

Rolle i Løverne & andre aktiviteter:

Gæsteoptræden i Golden Lion Folk Group fra 1967 - fast medlem 1970. Tordenskjoldsgarden til ca. 1958. Første offentlige optræden: tuba i Riverboat Stompers 1961. Indlemmet i Black Bottom Stompers 1964. FDF orkester 1965. Næsten ingen jazzmusik 1975 - 1986. Derefter div. jazzsammenhænge. Bas, tuba, trombone og cornet.

1975

Teatercaféen TV,
(Casino, Aar-
hus). Sammen
med Bannæs
Venner og Dan
Turell.

2. LP udsendes:
Hjemmebrændt
(STUK).

Første band-bus
(meget brugt
Ford Transit)
købes.

pers, som øvede i kulkælderens hjemme på Svalevej. Bl.a. Jelly Roll Morton, og det var ikke musik, der "lå lige til højrebænet"

Men hvordan så med Løverne? Jo, irsk musik sagde mig faktisk ikke noget, men det kom det hurtigt til, fortæller Kalle og supplerer med skrækblandet erindring, at "det at spille bas og synge samtidig, det var dælmme svært".

Hans rolle i Løverne kender vi jo. Bas og sang - og så et let mobbeoffer for de fire andre såkaldte kammerater i bandet. Man skal høre meget, bare fordi man ser lidt godt ud - og ikke lægger skjul på en vedholdende interesse for vellignende eksemplarer af det modsatte køn. Og faktisk passer det ham ikke så godt at stå i forreste række i scenens højre forkant. Egentlig ville han helst bare stå bag ved og lægge bassens rytme. Men af hensyn til showet ofrer han sig!

Sådan lidt til venstre

Der er hyggeligt hjemme hos Kalle. Hænderne er skruet rigtigt på. Det gamle husmandssted undergår trinvis forandringer - altid til det bedre. Indretningen er sådan lidt hen i retning af det gennemsnitligt borgerlige - men det er ikke lige her, *samfundssynet* ligger. Ja, jeg er ikke medlem af et parti, jeg vil være fri, siger Kalle med vendelboens modvilje mod at blive båret inde, men han finder den grasserende højredrejning skræmmende og "ja, jeg ligger nok til venstre for midten".

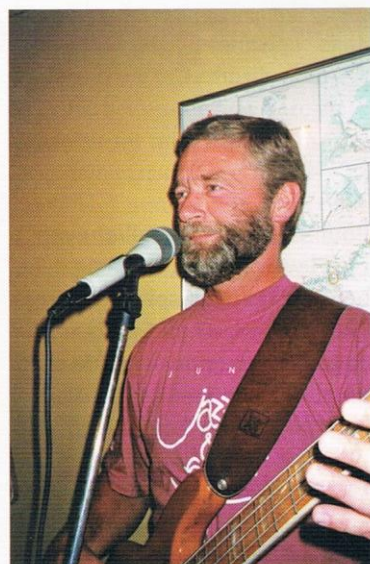
Arbejdslivet er levet efter "den gamle skole" - altså *forpligtelse og engagement*. Og den skal gælde begge veje, så derfor blev tæppet

på det nærmeste trukket væk under *den udvidede maskinmester*, da han den 30. september 2006 blev fyret fra Alpha i Frederikshavn, hvor han havde været siden 1988. Den sved. En fyreseddel ti måneder før han af egen fri vilje skulle fratræde. Sporer man bitterhed? Nej, men en afgrundsdyb *skuffelse*.

Men vendelboen fornægter sig ikke. Kalle er på vej ind i et job i samme branche, noget med noget *outsourcing!* For han har ikke nok ro på sig til ikke at have andet end musikken og hjemmets krav at rive i. Min røv passer ikke til lænestolen, og indeni er jeg ligeså drenget som for 40 år siden, konstaterer Kalle - og man tror det: Lænestolen mangler ballernes aftryk!

Det vigtigste i livet

Privatlivet skal ikke endevendes, men Kalle var sammen med Susie i 10 år og fik to dejlige piger - de var 7 og 9 år, da skilsmisens uundgåelighed meldte sig. Kalle bebrejder ingen, måske lidt sig selv, og varmer sig ved konstateringen af, at samværet i

den lille familie aldrig har været noget problem, siden de gik i hver sin retning. Og for første gang i samtalen er der ingen lavmælt tilbageholdenhed i sofahjørnet: De piger er det vigtigste i mit liv.

Et liv, som har budt på en del flytten rundt - blandt andet til parcelhuse med kantede plæner - men også til et husmandssted i Stenhøj. Jo, jo - modellen til "Hjemmebrønderiet" er på plads.

10 spørgsmål

Hvad er din yndlingsbog?

Vilde Svaner af Jung Chang.

Hvad er din yndlingsfilm?

S/S Martha.

Yndlingsskuespiller?

Jørgen Ryg.

Yndlingsskuespillerinde?

-

Yndlingsmusiker/sanger?

L. Armstrong.

Hvad vil du helst se i TV?

Film, dokumentarer, en serie i ny og næ, - bare den ikke er amerikansk!

Din yndlingsfodboldklub?

Ingen anelse!!

Din yndlingsret?

Stegt fisk.

Hvad kan gøre dig pissesur?

Når EU parlamentet regelmæssigt flytter til Strasbourg.

Hvad kan gøre dig lykkelig?

Når mine døtre fortæller, at de er glade og tilfredse.

Hvordan vil du helst huskes?

En god far.

1976

Løverne spiller 75 jobs i '75!!

Single nr. 7 udsendes: Bill. Mtk. Farvel, min ven (STUK).

3. LP udsendes: En omgang til (STUK) - sjovt nok udsendes SONET samtidigt Løver - med et andet cover.

Folk og Fæ med guldtryk

Poul S. Hansen, Persillehaven i Herlev, gammelt ven - og bekendtskab fra spillestedet "Pottegaarden" på Sjælland, som altid kommer listende med en platicpose med porter til løverne, skriver:

I 1971 var jeg ude at køre en tur i min bil, og Jørn Hjorting præsenterede Dansktoppen - og han introducerede De Gyldne Løver og sangen "På valsen igen". Jeg lyttede med og var solgt totalt. Første gang, jeg hørte og så Løverne live, var i Herlev i 1973 - en stor oplevelse, lige så stor som en fødsel (dog ikke min egen!). Siden da har jeg hørt Løverne over det meste

af Danmark, ja, jeg tror jeg har hørt drengene op mod 300 gange, og det har altid været kanon oplevelser.

Oplevelser? Ja, en million, en milliard. Kalle - kan du huske Pottegaarden det år, du var whiskey-smager? Jens Bjørn - kan du huske, da man havde fået ny mixer på Pottegaarden? Og Ib - kan du huske, da du malende fortalte om, hvordan du kom af med en byld der, hvor ryggen bliver fræk? Og Jens Memphis har fortalt så levende om så mange forskellige ting - som dog ikke bør nævnes her! Carsten - tak for alle dine mange fede vittigheder, de er inde på hjernecomputeren!

Min søn Ronni, som er fotograf,

er også stor fan af Løverne, og en dag gav han mig én af de bedste gaver, jeg nogensinde har fået: 12 stk. T-shirts med coveret fra "Folk og Fæ" trykt på forsiden - og på bagsiden "De Gyldne Løver" i smukt guldtryk. Løverne fik hver en T-shirt og havde den på i andet sæt ved en koncert på Pottegaarden. Det var stort!

Jeg vil slutte med de kærligste pilsnere til Løverne. USA havde Elvis, England Beatles - vi har heldigvis Løverne, og de er bare for gode!

(Poul fortalte, at i de år, hvor han var gift, måtte han kun komme den ene af de to aftener på "Potten", for hans daværende kone var ikke løvefan. I de senere år, hvor han har været single, kommer han til stort set alle koncerter på Sjælland, men også på Fyn og i Jylland og altid med den diskrete platicpose med portere.)

Og nu er han altså igen havnet et godt stykke ude på landet, men ikke længere væk end at Hjørings skyline hele tiden er i sigte under

den forblæste himmels jagende uldtotter. Han har brug for fred og ro - til at bruge kræfter udendørs på døde elmetræer og indendørs

på skibsmodeller, som kræver stor fingerfærdighed. Og den almindelige eftertanke, som melder sig - og som der er tid til.

De 40 år med Løverne ville han gerne gøre om. De har givet ekstra dimensioner i livet, uvurderlige oplevelser til at stuve ned i livets køjesæk. Jo, jeg ville kunne klare det hele igen, konstaterer Kalle og krosser øldåsen i højrenæven.

På vej væk melder spørgsmålet sig: Hvem er det nu, han ligner, ham Kalle? Jo, det tætte skæg og blikkets momentane indstilling på fjernt! Stik en snadde i munden på ham og en sydvest over den tætte manke - og han er som trådt ud af et Michael Ancher maleri. Klarer han pynten? Selvfølgelig!

Løverne i Napsjært • 1973 • (34 år senere: se bagsiden!)

1976

1. optræden
på Skagen- og
Tønderfestival.

21.

november

Koncert på
Folketeateret
i København
sammen med
Ramund, Sand
På Gulvet og
Niels Hausgaard.

1977

Februar

Syseltinget
Indvies.

26. april: Møde
med TV-manden
Niels Hørgård.

Backstage i barnevogn !

Louise Jørgensen fortæller om, hvordan det er/var at være "løveunge". (Kalle er det fædrene ophav):

En gang løveunge altid løveunge (løveungerne er vi altid blevet kaldt). For os har det været en betydelig og vigtig del af vores liv. Vi er født ind i den verden, og jeg var ikke mere end to uger gammel, før jeg var med backstage (i barnevognen), og det er vi stadigvæk

Vi har været så privilegerede at have to familier, både den "almindelige" og løvefamilien. Som i en almindelig familie holdtes der fødselsdage i denne familie også, så man blev fejret hele to gange. En løvekomsammen var noget man så frem til med stor glæde, for det var hygge af høj karat, og stemningen emmede af det, som løverne altid er kendt for, nemlig afslappethed, lune og skæg og ballade/r. Sammen med løvefamilien har vi jo også rejst bl.a. til Grønland mere end en gang, og man kan kun være taknemmelig over, at man har fået den oplevelse med.

Et højdepunkt var også, når man fik lov til at komme med på turné, så var det ud på landevejen, og det var noget, de gæve løveunger kunne lide. Hvis løverne i dag lægger vejen forbi, hvor vi bor, så skal der virkelig være noget andet og meget vigtigt på dagsordenen for at holde os væk.

Da vi var små, og løvebussen var væk i en weekend, husker jeg, at vi tit slog pjalterne sammen med de andre og holdt "pigeaftener med vores mødre". Det var altid hyggeligt, - og det må have været træls for Løverne at skulle af sted, men det var trods alt kun hver anden weekend.

Jeg synger selv, men kun for sjov. Det, som jeg husker som det allerbedste ved at være løvebarn, var at være ude på spillestederne. Jeg har altid elsket stemningen, når scenelyset bliver tændt. Jeg har selv prøvet at stå bag mikrofonen, kun for sjov, men jeg kan lide det. Hvis jeg kunne vælge frit, kunne jeg godt tænke mig livet som musi-

ker på landevejen og i scenelyset, men det er vist for sent nu!

Den irske folkemusik, som vi er flasket op med, er bare en selvfølge for mig. Både i den originale version med Dubliners, McCalmans osv., men også Løvernes egne finurlige tekster, der både kalder smilet frem, men også gennem året har givet stof til eftertanke og melankolske fornemmelser. Det er tekster, der er ærlige og sniger sig ind under huden, og de handler desuden om alt fra fjollerier til hjemmebrandt, naturen, den store kærlighed, sorg og længsel. De har gjort den dejlige irske musik dansk og kendt. I festligt lag med andre løvebørn er øl og irsk musik en selvfølge.

Til slut vil jeg bare nævne, at jeg er helt vildt stolt af min far og de andre, for det er - også ifølge andre musikere - en fantastisk bedrift, de har ydet.

Løver, løvinder og løveunger • 1979

9.-12. maj: Portrætudendelse optages rundt om i Vendsyssel.

Portrætudendelse i DRTV.

4. LP udbendes: En mærkelig blanding (STUK).

10 års jubilæum fejres på Sysseltinget. Palle Juul giver instrumenter.

They're good lads!

Ian McCalman, stifter og leder af den kendte skotske gruppe, The McCalmans, hylder 40 års jubilarene:

My memories of "The Golden Lions"?

I remember meeting these "youngsters"! We were invited to sing at Tivoli's Visevershus and we shared the dressing room with the other singers and I recall that "The Lions" and "The Macs" had to go outside before each show and sing to the Tivoli public: "walk right in, sit right down, daddy let your hair grow long....". We never

did learn the words. Obviously we couldn't sing that song sober so, between us, we managed to get "professionally relaxed" which made the actual concert less smooth, but our back-stage meetings much more enjoyable. We became firm friends then and soon after, sung together on Sten Bramsen's "Musikalske Venner" programme and again we spent time in pubs discussing music and the state of the universe.

Since then we've met "The Lions" many times, having great times and sharing memorable concerts, particularly in our

beloved Skraaen (Aalborg). I also remember being in the audience when they sung a great set with "The Dubliners", but despite these memories I'd like to add a serious point. "The Macs" sometimes write songs, but mostly we hear traditional songs and put our own arrangements to them. "The Lions" write songs and hear songs from singers of other countries and translate them, therefore, I think they achieve more than we do. They translate these songs into Danish and make them their own. It is a sad fact that if these guys sung in English they would be internationally known, but they choose to sing in Danish and that's why I like them so much. Apart from that, they're good lads! Have a great 40th.

The McCalmans: Ian, Hamish og Derek i 1972-udgave

1978

5. LP-udgave:
"Vores Værtshus"
(STUK) - m.
Sammy Lynch.

1979

Kalle tager stort
kørekort, da La-
verne køber ny
bus: VW LT31.

10. februar

De senere Tør-
fisk møder deres
idoler i Thybørn
og gir'ol i
ungdomsskolens
baglokal!

Åh, disse eftermiddage i Skagen!

Inger Kongerslev, tidligere Toghøj, og datter af det fine menneske Fisker Thomas fra Skagen, har tonsvis af minder at øse af, når det gælder Løverne. Begrænsningens kunst har været svær, men her følger ikke mindst beretningerne om de minderige sammenkomster under Skagen Festival – og Inger skriver samtidig med kærlig hilsen fra Thomas i 'Fiskerens Himmerige':

Mit bekendtskab med Løverne går tilbage til 1975. Dengang var der koncert på Viseværtshuset i Skagen hver torsdag aften. Aftener med sang og bægereklang og en stemning, så taget tit var ved at løfte sig. Efterhånden som vi lærte Løverne at kende, skete det tit, at de kom til os (Ole og mig) eller til min far for at spise, inden de skulle på "Visen" for at stille op. Senere mødtes vi også privat, og jeg er sikker på, at Løverne og deres familier altid vil forbinde besøg hos os og min far med isinger, røget fisk og fiskefrikadeller.

I de 10 år, hvor jeg havde noget med Skagen Festival at gøre, lærte jeg mange musikere at kende, og det resulterede i, at vi altid planlagde en lørdag eller søndag under festivalen, hvor vi inviterede til frokost. Vi var mange, for alle talte jo om, hvor dejligt det var at få dette break og være lidt privat. Kors, hvor blev der hygget, druk-

ket, spist og spillet sange til disse frokoster. Menuen stod altid på fiskefrikadeller (af 10-15 kilo fars!), kogte hummerhaler eller rejer og en fiskesalat.

Bortset fra to gange husker jeg det altid, som solen skinnede på disse dage. Den ene gang uden sol – det var i 1976 i min fars have – blæste det så meget, at vi måtte sætte paptallerkenerne fast til bordet med en tegnestift. Det var i øvrigt den dag, Jens Bjørn lærte at pille hummerhaler. Memphis var gået på toilettet og kom ud og spurgte, om han ikke kunne få en madpakke med ind, for der var så dejligt varmt! Den anden gang uden sol havde det regnet det meste af festivalen, så vi bestilte en presenning som blev spændt ud over græsplænen, så regn var

ingen hindring for en god eftermiddag, og når presenningen var fuld af vand, så rejste de tre mand på de midterste pladser sig bare og strakte armene i vejret, og vandet stod ned på græsset i kaskader. Men pyt med det, vi festede videre, indtil musikerne drev ud til lydprøver ved 16-tiden.

Alt dette har Løverne været med til. De har spist masser af fisk, og de har til tider svømmet godt! Men hvis bare smagen af fisk har været lige så god som alle de dejlige musikalske og menneskelige oplevelser, vi har haft sammen – ja, så er det jo ikke så ringe endda!

Tak for alle disse år, – og selv om der indimellem går lang tid, mellem vi mødes, så har vi aldrig manglet noget at snakke om!

Sammy Lynch Band med gæstesolist. Fra venstre: Ib Snede, Memphis, Sammy, Fisker Thomas, Jens Bjørn og Carsten

1980

6. LP udsendes:
Den gyldne
time (SONET)
- indeholdende
hele 1. LP samt
titler, der kun
har været ude
som singler.

Single nr. 8 ud-
sendes: 1 halv'er
/ Fuld op mit
krus (MEDLEY).

28. juni
Debut på Roskil-
defestival.

Med Løverne i Uganda

Karen Margrethe Engelbrecht, ansat gennem adskillige år hos Danida og tilknyttet Den Danske Ambassade i Uganda, fortæller om en meget speciel Sankt Hans aften i Kampala:

I februar år 2000 er min mand, Helge, og jeg til en frokost sammen med andre danske rådgivere, private firmaansatte og ambassadefolk i Uganda, og vi diskuterer bl.a., hvordan år 2000 Sct. Hans festen for alle danskere i Uganda skulle afholdes.

Helge spillede i 35 år i et jazzorkester: Black Bottom Stompers, sammen med tre af medlemmerne af De Gyldne Løver, og pludselig var det bestemt, at Helge og jeg skulle lokke Løverne til Uganda omkring Sct. Hans.

Det lykkedes, og det var starten på en hektisk periode, som kulminerede, da De Gyldne Løver ankom til Entebbe Lufthavn omkring den 20. juni 2000. Der var arrangeret indkvartering hos danske familier, og allerede den første aften blev Løverne bedt om at spille nogle numre ved et Ugandisk Røde Kors arrangement i Kampala - det var den første succes. Den - og gensynet med vore gode venner - fejrede vi ved en privat fest, hvor vi, som så mange gange både før og siden, sad og sang gamle evergreens til langt ud på natten.

Dagene inden Sct. Hans aften gik med sightseeing, og Løverne fik således en chance for at opleve Ugandas skønhed både dag og nat, og vi nød det hyggelige samvær.

Der var spænding hos både Løverne og arrangører forud for Sct. Hans arrangementet. Flere end 250 danskere havde tilmeldt sig arrangementet, som bestod af koncert med De gyldne Løver, danske specialiteter som skinke og frikadeller med kartoffelsalat samt æbleskiver. Båltale og et flot Sct. Hans bål, som flammede til tonerne af Ib's harmonikaspil og danskere, der sang "Vi elsker vort land", så ikke et øje var tørt. Så var der løvekoncert. Det var en eventyrlig aften, og der blev sunget med på de kendte "løvesange", så det var en sand fornøjelse. Derefter "klædte" Løverne om til et Jazzorkester - Memphis spillede kornet, Jens Bjørn trommer, Kalle trombone, Ib bas og Helge indtog sin vante plads ved klaveret, og der blev spillet op til dans.

Løvenes opgaver sluttede ikke ved dette arrangement, nej da. Den irske befolkningsgruppe i Kampala holdt nemlig også fest et par dage senere, og de havde jo hørt rygter om, at der var nogle danskere i Kampala, der spillede noget irsk folkemusik. Selv om der blandt irerne var en del skepsis over for Løverne, blev de inviteret til at komme og spille.

I begyndelsen var det så som så med opmærksomheden fra de irske tilhørere, men der gik ikke lang tid, før hele selskabet sad tæt omkring Løverne og sang med på de velkendte sange. Endnu en fantastisk aften sammen med De Gyldne Løver i Afrika. Tak for dejlige minder og godt venskab igennem snart 40 år.

Kvinder og mænd fra en landsby ved Victoriasøen underholder Løverne • 2000

1980

7. LP udsendes: 'I Hawer' (MEDLEY) - m. Hansen, Poulsen og Steffen Kyhl som gæstemusikere.

December

TV transmitterer direkte Løvenes optræden ved åbnings-

1981

8. LP udsendes: 'Løvenes bedste' (MEDLEY) - opsamlings (live)

En fødselsdag med 300 meter happy jazz

Kristian Bjørn-Hansen, yngste søn af Bente og Jens Bjørn, giver dette vidnesbyrd om det "at være en løveunge":

Man skulle måske umiddelbart tro, at det ville være en tynd kop te (fortyndet med bjæsk naturligvis) at være barn af en løve, altså en gylden løve, med drammer til morgenmad, banjo til aften og det, der er værre, men sådan forholder det sig nu ikke.

Et af mine første og gladeste barndoms minder er fra en smuk solskinsdag i marts. Jeg tror ikke, jeg var klar over det den gang, men det var min fars 40 års fødselsdag. Jeg husker, at jeg hørte lyd fra vejen. Vi boede i et hus på landet med en 300 meters indkørsel, og fra enden af den kom lyden altså. Jeg så glimt af metal i solen, som jeg kiggede op

ad vejen, og lyden blev til musik, som de nærmede sig. Traditionen tro var de andre Løver plus lidt ekstra mødt op, og de meldte deres ankomst ved at spille, hvad man må betegne som *happy jazz*, gående alle tre hundrede meter. En begivenhed, der næppe forekommer hyppigt på den egn, - det kunne jo tænkes at forstyrre naboens middagslur eller køernes fordøjelse. Men den slags tager karske autentiske mænd som løverne sig jo ikke af. Der skal være plads til fest og larm i gaden. Uden spektakel bliver livet sgu for kedeligt. Sådan! - en lektion i livet serveret på messinghorn!

Selvfølge lig var der også andre sider af sagen. Når far var ude at spille i weekenden eller en tur i Algeriet, var der savn, men så var der jo den fordel, når savnet blev for stort, at man kunne høre ham i radioen eller få mor til at sætte en

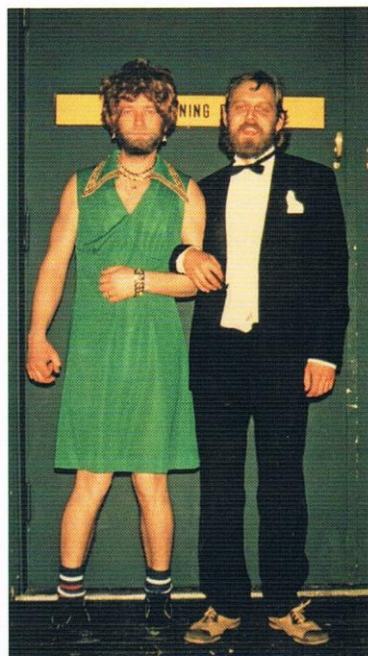
plade på, og så var han lige der. Det udløste ganske vist både smil og tårer, men alligevel altid en trøst. Og så var der jo plads i sengen til Søren og mig sammen med mor, hvilket jo slet ikke er at kimse af oven på sådan en gang lørdagsslik. Over sengen hang et

billede af far, så der sov man trygt og godt.

At være med på job med far var jo magisk. Turene i bussen med sådan en flok såkaldte voksne med "udviklet" sans for humor var jo vildt spændende. En humor, der som bekendt ikke er sofistikeret mere end godt er. Det skabte vel en vis dyb tro på, at det, som skulle komme senere i livet, nok skulle gå. Det der med at blive voksen kom egentligt til at virke sådan ret overkommeligt. Et klogt barn ville måske have bemærket, at resten af verden ikke opførte sig på helt samme måde, med samme frihed og lethed, - men så sidder man jo pludselig der bag scenen. Måske vover man sig et smut helt ud på scenen, og så ser man resten af verden dernede foran, der kigger på, at far og hyggeonklerne opfører sig nogenlunde så rablende som altid, - og de klapper minsandten dernede, de jubler jo ligefrem.

4 yngre Løver + 1 veteran • 1973

9. LP udsendes:
"Så er der kon-
cert" (MEDLEY)
- indspillet ved
Pladerings-
koncerterne
sammen med
Lasse og Metilde.
Memphis og
Kalle Sabotere
L&M's Glæde
overdansk (se
foto).

20.-21.
august
Hjerring semi-
narium fejrer 25
års jubilæum.
Løverne under-
holder
i stort telt.

Memphis får poesi ud af en sammenrullet blikdåse

Løvernes rimsmed om maleriets nødvendighed, tilværelsens knubs og den røde tråd.

Af Jørgen Pyndt

Sig 'Jens Christian Nielsen' og ingen aner, hvem du snakker om. Men sig Jens 'Memphis', og så er vi straks på sporet. Det er jo ham den ferme rimsmed og manden med fløjten i De Gyldne Løver. Han bor i en hule i udkanten af Hjørring. Da Deres udsendte ringer på med en pose umanerligt tørre fastelavnsboller fra bageren i Aabybro i den ene hånd og blokkens blanke sider i den anden, byder Memphis med en håndbevægelse indenfor - og vi dykker ind i lejlighedens mørke indre, der blandt usigeligt meget andet byder på ikke færre end 2000 videofilm. Vi taler mest om krimier

helt tilbage fra 30'erne og 40'erne og allerhelst i sort/hvid. Og med 'Casablanca' som klenodiet. En film han har set så mange gange, at der ikke er tal på det - fordi "det er den bedste film, der nogensinde er lavet, og fordi, der dukker nye detaljer op, hver gang man ser den".

Ud over den gigantiske filmsamling tiltrækker nogle malerier sig den udelte opmærksomhed, da vi er bænket med et krus stærk kaffe og har givet op over for de tørre fastelavnsboller ("der var ikke engang en våd klat creme indeni"). Det er malerierne. De fleste holdt i blå toner, og for denne beskuer uden akademisk kunstforstand en fascinerende blanding af det figurative og det nonfigurative. Selv vil Memphis ikke fortolke. Men mere end antyder, at det med maleriet er blodig alvor. Han maler hver dag, og det har han altid gjort.

"Men jeg kan ikke selv sætte ord

på dem, som du vil ha' mig til. Ku' jeg det, så skrev jeg sgu en roman i stedet for. At male er ligesom to pust i en fløjte. Du kan ikke forklare, hvad der sker", lyder det fra lædersofaen i noget, der kunne minde om filosofiske overvejelser hos den kronragede 60-årige med det store skæg. Ellers kan man ikke sige, at ordene bare kommer væltende af sig selv!

Apropos de 60 år, så blev de fejret i Dublin med sort øl og pub-stemning. Uden det store selskab. Det bliver til sommer, og mon så ikke Niels Hausgaard dukker op, for da Memphis blev 40 sagde Hausgaard, at "når du bliver 60, så kommer jeg, for så ved jeg, det ikke er din egen skyld".

Og jo - de 60 år giver da anledning til tilbageblik og eftertanke. Om dem, man ikke har om sig længere. To kvinder har Memphis fulgt til graven. "Det kommer man nok ikke over, men igennem", siger han på en måde, så der ikke skal snakkes mere om det. Ud over, at de to tøser heldigvis er i hans liv, nu oven i købet også med et barnebarn. Og skal vi lige runde af med et lille suk bagud, så er det, at han savner Fisker Thomas. Han var så meget sig selv, at tomrummet efter ham ikke kan fyldes ud.

At spille solen op og ned

Det bundhæderlige og dejlige menneske fra Skagen var én af mange, mange kolleger gennem tiden, som Memphis har lånt sin fløjte og sit

Alder/fødselsdag:

Årgang 1947.

Civilstand:

Tegner, maler, sangskriver.

Ægteskabelig status:

Ingen.

Børn/børnebørn:

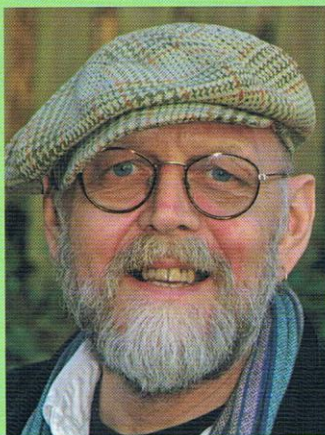
2 piger, årgang 1979 og 1981.
1 datter/datter årgang 2006.

Bopæl:

Lejlighed i Hjørring.

Rolle i Løverne:

Spiller diverse fløjter i Løverne. Sang.
Lavet de fleste tekster til Løverne i de første 20 år.

1982

30. april
TV-optagelser
på Hirtshals Kro
med Poul Erik
Krogen - udsen-
des i TV over 4
lørdage.

10. LP udsendes:
'Alt optaget'
(MEDLEY).

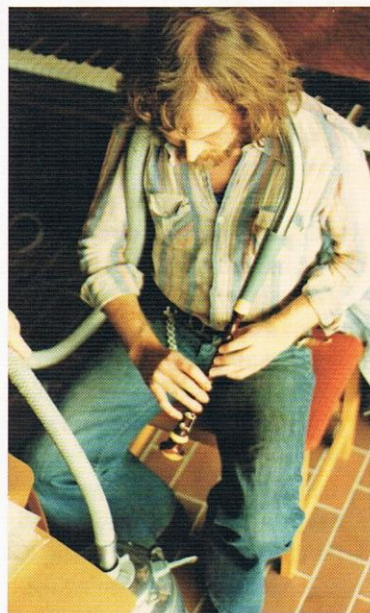
ubestridte musikalske talent. Vi prøver at få styr på hvor mange, men må gi' op. Det var mestendels i de glade dage omkring Stuk-studiet i Sønderholm, at Memphis' fløjte dukkede op på utallige indspilninger, ligesom man heller ikke kan undgå at høre den markante basstemme i baggrunden på lige så mange andre plader. Vi må nævne Hausgaard igen, for han har engang fortalt, at han stod med en sang og en indspilning, som lige manglede det sidste *touch*, og "så bad jeg Memphis gå ind og spille solen op og ned". Og det gjorde han smukt - i dag mener Memphis nok, at han har spillet solen *ned* flere gange end han har spillet den *op*!

Jo, han har slået sine triller og lagt alen af kvalitet ind i andres produktioner. Og han gør det gerne igen-igen. Han er jo, som den eneste af de gamle Løver, fuldtids musiker ("og jeg har da overlevet!"). Men der er en grænse, som har med kvalitet at skaffe. Hvis Richard

Ragnvald ringede, så ville jeg nok lige tænke mig om....

Nogen entydig forklaring på det sublime fløjtespil er ikke til at få, men det drejer sig om *fornemmelse*. Herregud, en *tinwhistle* er jo bare et blikrør med seks huller, som spænder over to oktaver. Resten må du selv finde ud af - der er ingen regler. Man må sige, at Memphis *har* fundet ud af det, også på de fløjter af aluminiumsrør, som han har fået specielt fra Coventry sidst i 70'erne. Han fik dem faktisk af Alex Campbell, som han spillede med i *Superfolk* sammen med Hausgaard. Det var sgu tider!

Derimod er *violin*en hængt op på sit søm i lejligheden i Hjørring - for at blive hængende. I øvrigt er violinens oprindelig Skagen-maleren Carl Madsens. "Jeg giftede mig til den - og når jeg ikke spiller på den mere, så er det fordi jeg kunne høre, at jeg blev dårligere og dårligere. Det *holdt* ikke mere", lyder den definitive melding.

Memphis med hjemmelavet 'sækkepipe':
Bombardé + Nilfisk

Det er blevet til tre soloplader. 'Bolværksmatrosen', 'Sommer' og senest 'Ingenmandsland'. Den *måtte* ud, fordi det var tekster, der havde hobet sig op i lang tid, en plade med klare politiske meninger og stor poesi. Vi er mange, der havde ventet en fortsættelse, men nej - "jeg er skrevet ud". Og dog: Kommer stoffet, så ved man aldrig. Så vi håber.

Memphis har jo skrevet utallige af de sange, som udgør Løvernes uopslidelige repertoire - men ingen i de seneste mange år. "Når jeg prøver, så opdager jeg bare, at det har jeg skrevet før, det kører i ring, så det....."

Den røde tråd i livet

Memphis er - som fire af de fem Løver - fra Frederikshavn. "Min mor var mor, som man var dengang, og min far var maskinarbejder på Houmøller. Han havde 75 års

10 spørgsmål

Hvad er din yndlingsbog?

Hans Scherfig: 'Frydenholm'.

Hvad er din yndlingsfilm?

Casablanca.

Yndlingsskuespiller?

Humphrey Bogart.

Yndlingsskuespillerinde?

-

Yndlingsmusiker/sanger?

Luke Kelly.

Hvad vil du helst se i TV?

Engelske krimier.

Din yndlingsfodboldklub?

Celtic - (den eneste klub, jeg kan huske navnet på).

Din yndlingsret?

Irish Stew.

Hvad kan gøre dig pissesur?

Smålighed.

Hvad kan gøre dig lykkelig?

At jeg stadig trækker vejret..

Hvordan vil du helst huskes?

Til den tid er jeg nok ligeglad.

1983

24. oktober
15 års jubilæum
på Sysseltinget.
Medley giver
massageappara-
tater.

3. Løvebus
købes.

En hilsen fra bookeren!

Rigo Briand Nielsen, direktør for MusikEvent i Thisted – Løvernes solide bookingfirma gennem mange år – lærte dem at kende som 14-årig bydreng i firmaet:

Jeg har fået den store ære trods min unge alder, kun 46 år, at skrive lidt om vores firmas mangeårige samarbejde med De Gyldne Løver. Det går tilbage til midten af 70'erne, hvor jeg som 14-årig

blev ansat som bydreng i firmaet. Her hørte jeg første gang om De Gyldne Løver, der netop havde fået deres helt store landsgenembrud. Her var der ofte bud fra arrangører af by- og havnefester mv., som skulle have fat i de berømte "Løver", som uden sammenligning var og til stadighed er de største fortolkere af irsk folkemusik, tilsat danske tekster med humor, vid og bid. Det er blevet til et langt samarbejde med masser af gode koncertoplevel-

ser over det ganske land. Vi må samtidig sige, at Løverne ligesom god whisky, der lagres, også med årene bliver bedre og bedre. Det er både musikalsk underholdning og humor i topklasse, når De Gyldne Løver indtager scenerne. Jeg er også ganske sikker på, at sange- ne "Hjemmebrænderiet" og "På valsen" så absolut hører til nogle af de mest spillede sange hver eneste weekend, når der holdes fester rundt omkring for Hr. og Fru Danmark. Så også her har De Gyldne Løver bidraget med sange, som må betegnes som vaskeægte evergreens. Vi håber, at De Gyldne Løver vil bevare "brølet" i mange år endnu og glæder os til fortsat samarbejde.

jubilæum i Dansk Metal", siger Memphis med slet skjult stolthed, og gløden lyser ekstra på den tynde hjemmerullede, som han aldeles politisk ukorrekt ryger masser af. Selv blev han lærer fra Hjørring Seminarium "fordi de fleste af mine andre dårlige kammerater gik der", men det blev kun til et lille års undervisning, inden musikken tog helt over. Med jazzen som det altoverskyggende i starten med *trombone* og *trompet* som instrumenter, i dag er kun trombonen tilbage, og jazz'en dyrkes kun lejlighedsvis. Det er synd, at der ikke er så mange jazzbands tilbage, lyder det i en blanding af konstatering og beklagelse.

Da han hørte *Dubliners* i Jens Bjørns lejlighed i Jernbanegade i Hjørring, blev springet lige lukket ind i den irske musik taget - og ja,

så kender vi resten. Om han ville gøre de 40 år med Løverne om? "Det ville jeg jo nok, hvis jeg fik lov at starte på en frisk. Vi har det fint, fordi vi ikke sidder lårene af hinanden. Jo, det har sgu været sjovt og skægt, fordi der altid sker ét eller andet, man ikke havde regnet med".

Et kig rundt i hulen afslører også reminiscenser i form af *kommunistiske* symboler. Hammer og segl og fotos af Marx, og det er ikke kun for udsmykningens skyld. Memphis var medlem af DKP og har holdt fast i *den røde tråd*. "Jeg er stadig socialist og har mine meninger og synes, at alle de andre er nogle røvhuller", lyder det en kende uforsonligt fra manden, der kan lokke de blideste og mest poetiske toner ud af en sammenrullet *Heinz Tomato Soup*-dåse. "Jamen - den rå kapitalisme

er jo i spil overalt. I dag er der bare den forskel, at der er ingen kapitalist med høj hat og pelskrave, du kan gå hen og losse i røven. I dag er det hele jo internationale fonde eller pengetanke", lyder det fra enden af endnu en voldsomt glødende sammenrullet.

Men så kommer det dér lune glimt bag brilleglassene og det lumske smil. Og det følger én, da man følges ud af en lettere haltende Memphis ("det er min gamle sports-skade, der er brudt op!"). Han smed dog ikke den sidste kanonkugle af en fastelavnsbolle efter mig. "Den er til 'gokkern'!", griner han højlydt sammen med Carsten Holst, som er dukket op hen under skumringen. Og så kan man bare sidde dér i sin bil og spekulere over, hvem Fanden »gokkern« er. Men sådan er der så meget med de Løver.

1984

9. - 16. juli
Løverne spiller
i hovedstaden i
Algeriet.

18. august
Land og Folk
Festival.

"Hjemmebrænderiet" som børnesang

Kristine Jørgensen, løveunge og Kalles yngste datter, beretter her om et specielt sammenhold blandt løveungerne, om det uskyldsrene forhold til det sjofle og om paraden på scenekanten.

Jeg har altid været meget glad for at være en del af den store 'løvefamilie'. Det har givet anledning til et utal af gode, sjove og anderledes oplevelser. Jeg tror i hvert fald ikke, det er alle unger, der har været med deres mor, far og søskende på Danmarksturné. I det hele taget har de andre løvefamilier været en forlængelse af min egen familie, og jeg vil nok altid betragte dem som sådan. Mellem os løvebørn er der også opstået et sammenhold ud over det sædvanlige. Det er ikke os alle, der taler sammen jævnligt, men når vi så endelig mødes, er der et sammenhold og en fælles tråd, der kæder os sammen - og så går snakken. En historie, vi altid kommer til at snakke om, er, hvordan vi løveunger var de eneste, der måtte sidde på scenekanten, når fædrene spillede - og vi skulle nok sørge for at håndhæve denne (hjemmestrikkede) regel. Ligeledes er mit 'ældste' og et af mine allerbedste venskaber med en anden løveunge (Maria Holst). Løverne har også givet mig en speciel

musikalsk baggrund. Jeg kunne jo 'Hjemmebrænderiet' og 'Kræn Piesens begravelse' udenad, før jeg lærte at synge 'Bro bro brille'. Folkemusikken har været en god grundsten for min senere musiksmag, som nu er meget varieret, men tit og ofte sniger der sig en løveplade, 'Dubliners' eller lignende på anlægget.

Løvernes sange har også udviklet sig i mit hoved, for da jeg var fem år, forstod jeg ikke halvdelen af det sjove, da det jo har en vis sjofel undertone. Så i takt med jeg blev ældre, gav sangene mere og mere mening. Jeg var f.eks. sikker på, at 'badenymferne' i 'Ved hawet' var os løvetøser,

men jeg forstod bare ikke, hvad det, vi kunne 'andet end blot gå i vandet', var!!!

Musikmiljøet er meget specielt, nok mest pga. overfloden af kunstneriske mennesker og deres lyst (el. trang) til at vise, hvad de har på hjerte. Det er en stemning, jeg aldrig har fundet andre steder, og at jeg har fundet mig en kæreste, der er musiker, kan måske føres tilbage hertil. Dog er jeg altid blevet advaret fra mødrene og fædrene side om, ALDRIG at finde en mand, der er musiker!!

Jeg husker ikke, at jeg led afsavn i weekenderne, mens min far var ude og spille, men kun de gode oplevelser, når jeg var med. Jeg er jo stadig med ude, når lejligheden byder sig og møder her tit nogle af de andre løveunger. Så er jeg ligesom tilbage i familiens skød og ved, at det bliver en god, sjov og anderledes aften - ligesom i gamle dage.

Løverne foran Kongreshallen i Herning • 1985

11. LP udsendes:
'Skæg og baller'
'm. Ib Buchholz -
(MEDLEY) -
Jens Folkholz,
ger' Christensen,
Terje Venaas,
Flemming
Fiol - Steffen
Kynl, Christian
Gottschalck,
Michael Hübner,
Ruben Bund-
gaard Kristensen
og Lene Holt
Nielsen som
gæstemusikere.

Løvernes frihedstrang, livsmod og interkulturelle kompetencer

Journalist Hasse Boe fra Hjørring er en ægte kender af Løverne og deres musik, som han priser her – men han peger også på andre sider af de glade spillemænds virke. Bl.a. kunne de med lethed erstatte tidens mere farveløse politikere i kampen for det store mål: Vendsyssel Frit!

De Gyldne Løvers hjertevarme spilleglæde, stolte frihedstrang og altfortærende livsmod har jeg causeret over i noterne til "Rødderne", ensembles nylige og eneste album med irske folkemelodier på original-sproget. Nu, hvor Løverne runder 40 års jubilæum i 2007, vælger jeg at fokusere på det legendariske ensembles menneskelige kvaliteter.

Musikere kan overordnet set deles op i tre kategorier: Dem, der komponerer og kvæder løs med lukkede øjne for at tilfredsstille egne behov. Dem, der også ser andres synsvinkler og inddrager andres meninger i udfoldelserne. Og så den sjældne kategori af mennesker, som De gyldne Løver repræsenterer. Stærke personligheder med interkulturel kompetence.

Løverne evner at sætte sig i andres sted på godt og ondt. Det oplever publikum, når det musikalske ensemble med ironi og sarkasme udleverer tidens tyranner

og skinhellige politikere, der alene virker for egen vindings skyld. Når Løverne med deres karakteristiske stærke viljer og store hjerter blander social indignation med humor, satire og charme, så opstår den sjældne forbindelse, der kendetegner Løverne og deres publikum

Løverne er loyale mod det trofaste publikum. Men, at de også lever med i deres medmenneskers sorger og glæder uden for scenen, hører med til historien. Vi tager Carsten Holst som eksempel. Carsten er et kapitel for sig i min lille verden. Vi mødtes på Hjørring Idrætsforenings herrehold i håndbold i 1973, hvor Løvernes sanger og guitarist viste sig som en talentfuld teambuilder med et nuanceret og stærkt blik for medspillernes evner og temperamenter. Carsten var ikke kun guld værd for holdet på banen, men også udenfor. Vi rykkede en række ned, da Carsten stoppede med håndbold, fordi familien, lærerjobbet og Løverne krævede hans fulde engagement.

Løvernes stærke og selvstændige personligheder har naturlig medietække og skaber debat. Som journalist konstaterer jeg, at de farverige musikanter ofte er i fokus. Løverne er lige som Piet Heins kat helt deres egne og fører sig ikke frem på andres bekostning. Som Hjørrings navnkundige politimester i 60'erne, Paller Høybye, vækker også Løverne

opmærksomhed i København. Politimesteren gjorde det, da han tillod momsfri bjæsk-udskænkning på byens beværtninger "så længe lager haves". Løverne bruger tilsvarende udpekulerede tricks.

Det stærke ensemble vakte furor i det finkulturelle miljø, da de tog 4-toget til hovedstaden og præsenterede melodier og albummet "På mærkerne" i hver stationsby fra Frederikshavn og frem til Tivolis indgang, hvor der vel blev pusterum til en lille én til halsen. Furoren fortsatte, da Løverne som indfødte og stædige vendelboer kun ville modtage Dansk Musikerforbunds publikumspris på hjemmebane. De strakte sig dog så vidt som til at modtage hyldest ved broen over Limfjorden, dog ovre på Nørresundby-siden naturligvis. Hædersbeviset faldt i vandet og forsvandt, men Løverne består.

Når de travle folkemusikanter engang får tid, bør de gøre deres entré på den politiske scene. De er ikke "som de andre". I modsætning til tidens lidt farveløse lokale folketingsmedlemmer, så kan Løverne skabe opmærksomhed i højeste potens og forsvare Vendsyssel med ære.

Men med et stort tillykke med 40 års jubilæet og med en hjertelig hilsen til Løverne fra en af deres fans, der har været med hele vejen, lader jeg muligheden stå åben for alternativet: At vi i det Herrens år 2007 følger Løvernes eget forslag og inderste vilje - viljen til at gøre oprør og erklære Vendsyssel frit!

1985

De første aflysninger i Løvernes historie - Jens Bjørn Sylg. Flere koncerter gennemføres med 3 mand.

9. oktober
Løverne spiller på Stenatægen - for 1500 fodboldfans på vej til VM-kamp i København.

En Tørfisk i Løveland

Anker Hviid, pladeproducent, medlem af gruppen "Tørfisk" m.m., skriver:

Da vi startede "Tørfisk" i begyndelsen af 80'ne, var vi det, man i dag ville kalde et kopiband - altså en kopi af Løverne. Vi havde jo lyttet flittigt til dem, siden vi var 12-13 år og så småt var begyndt at klemte lidt på en guitar. Da jeg så startede pladeselskabet "Folk Record" og havde fået aftale om

indspilninger med både Fisker Thomas og Inger Lauritzen, ja så bevægede vi os jo op i det, vi i Tørfisk kalder "Løveland" - altså nordenfjords.

Da pladen med Fisker Thomas skulle indspilles, mødte jeg d'herrer Løver for første gang, og det var en stor oplevelse. Bare det at være i stue med dem. Da en pladeproduktion - dengang som nu - skulle være så billig som mulig, så blev vi enige om, at jeg skulle spille på guitar, så

lige pludselig stod jeg der og spillede sammen med Løverne. Det var stort. De fleste af os fra Tørfisk og fra Løverne medvirkede også som kor på indspilningen med Fisker Thomas - en fantastisk oplevelse, måske mere for os end for dem, men skidt med det, for da vi kom hjem til Thyborøn fortalte vi, at Løverne havde været meget beærede over at synge i kor sammen med os!

Vi er stolte over at have lært Løverne at kende - også set i lyset af, at det trods alt var dem, der lagde kimen til vores interesse for folkemusik og dermed for dannelsen af Tørfisk. Jeg håber, at vi også i de kommende år må høre flere musikalske brøl fra Løverne.

Løverne og John Sheahan umiddelbart efter 20 års jubilæumskoncerten i Tønder • 1987

1986

27. juni
1b's debut i De
Gyldne Løver
- afløser indlagt
Jens Bjørn -
synger! et vers
i 'Spilletræn-
dende'.

1987

**29. og
30. august**
Sidste gang Lø-
verne var gode
nok til Tønder
Festival. 20 års
jubilæumskon-
cert med gæster,
bl.a. Niels
Hauggaard, John
Sheahan, Eamon
Campbell, Ha-
ster-Showband.

Da redaktøren kom for sent!

Tidligere journalist og værtshusholder Bent Attrup, Aalborg, sender sammen med sin hustru Sonja denne hilsen til Løverne:

Vi skal helt tilbage til 1973-74, da Sonja og jeg havde et jazz-værtshus i Korsgade i Hjørring. Løverne spillede på Den Gyldne Løve, der lå i parallelgaden. Vi kendte dem ikke og interesserede

os for så vidt heller ikke for dem! Vi var jo til jazz, så irsk og skotsk folkemusik hørte hjemme på den anden side af Nordsøen. Vi lærte dem dog hurtigt at kende, for de kom rendende i deres spillepauser for at få en hurtig skyl-ned-bajer hos os. Da de så viste sig som Tordenskjolds soldater ved at optræde i diverse jazzorkestre, så fik vi hurtigt mere at snakke om. Og ikke bare musik. Jens Bjørn lokkede mig med ud at fiske.

D.v.s. - han fiskede og fangede, mens jeg blev våd og mistede det ene blink efter det andet. Jeg faldt dog aldrig i vandet, som Jeppe (en anden fra yderkredsen) gjorde, hver gang vi var på fisketur.

Senere havde jeg den ære som anmelder for Stiftstidende at møde op til Løvernes koncerter. Det var lidt pinligt, når jeg kom et par minutter for sent, og Carsten fra scenen til den fulde(!) sal meddelte, at nu var redaktøren endelig kommet, så nu kunne de måske komme i gang!

Lydprøve, i en meget inspirerende kulisse, på De forenede Bryggerier, Fredericia • 1987

1987

12. LP udsendes:
på mærkerne -
(LASER) - m.
John Sheehan,
Eamon Campbell,
Birthe Kjær,
Niels Henkel og
Alex Gullach som
gæster.

24. oktober
Jubilæums-
reception på
Sjælland.

Det ka' du da ikke skrive!!

Peer "Post" Andersen, ildsjæl og med i musikudvalget for Skagen Festival, skriver:

Min første folkemusikplade var en live-LP med den irske gruppe The Dubliners. Deres spilleglæde og musikstil blev jeg fascineret af med det samme, så da jeg hørte, at en flok skolelærere fra Hjørring havde taget musikken til sig og fordansket den, var vi nogle stykker, der tog den lange vej til Hjørring for at høre dem spille på "Løven". Der var totalt udsolgt. Folk sad i vindueskarmene og stod på bordene, så vi kom aldrig ind og måtte tage skuffede hjem til Skagen uden at have hørt De Gyldne Løver. Siden har jeg med stor fornøjelse hørt dem mange gange rundt omkring i landet på spillesteder eller festivaler.

Da jeg blev bedt om at bidrage til denne jubilæumsavis, sagde jeg spontant til min kone: - Kan du huske dengang i Tønder i musikerbaren?

- Ja, men det kan du da ikke skrive!

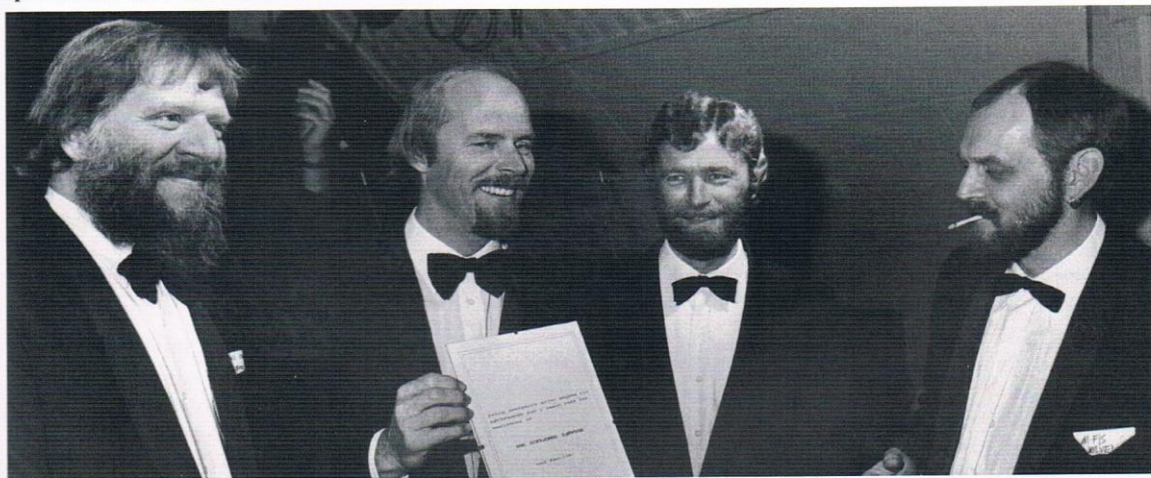
- Hvad så med dengang Kalle var blevet gift dernede, og de havde været over grænsen ved Sød?

- Det kan du da i hvert fald slet ikke skrive!!

Nåh, men alle, der kender Løverne, kan jo nok gætte sig til resten. Kalle har gennem årene måttet stå for skud tit og ofte. Engang var vi sammen med en ældre sønderjysk dame ved én af Løvernes koncerter, og det blev for meget for hende, da vi kom til verselinjen "...skønt hans tøj er umuligt og han lugter af ko, kan ingen elske som en vendelbo!". Vi andre morede os kosteligt, ikke mindst vi af hankøn.

Gruppens gamle ven, Fisker Thomas, der var meget kontant i sine udsagn, sagde engang til mig: Løverne har en humor så sort som en negers røv! Det er meget præcist, for humor er en meget stor del af deres sange, som de på genial vis har oversat til dansk med vendelbohumor fra irske forbilleder som The Clancy Brothers, The Dubliners, Wolfe Tones og skotske McCalmans.

Der er heller aldrig to løvekoncerter, der er ens. For Løverne har stor situationsfornemmelse. Det viste de blandt andet, da Danmark i 1992 vandt EM i fodbold. Løverne skulle spille i Badmintonhallen søndag aften, og de havde i løbet af aftenen og natten lavet én af deres sange - "Sommerlebensraum" - om, så begivenheden blev indflettet. Succes'en er heldigvis bevaret på CD'en "De Gyldne Løver live i 25 år - Hvor mågerne skriger". På den medvirker også de musikalske venner Mathilde, Dubliners og nu afdøde Fisker Thomas. Et stort tillykke til Løverne fra Skagen Festival!

20 års jubilæumsreception på Sysseltinget i Hjørring • 1987. Gave: Partoutkort til Løveparken i Givskud

28. oktober
LP promotion-
tur med DSB
(4-toget til
Nashville) fra
Frederikshavn
til København.
Reception i dob-
beltdækkerbus.
Live radio-
interview om
aftenen.

'Den femte Løve' om at være med i et gammelt familiefirma

Ib Buchholtz blev medlem af musikerforbundet som 16-årig og har haft så travlt hele livet, at det nok har kostet i privatlivets regnestykke.

Af Jørgen Pyndt

Ligesom man engang talte om 'den femte beatle', så kan man vel godt kalde *Ib Buchholtz* for 'den femte løve'. Men så hører enhver lighed ellers også op, som han kommer ind på Café Luna i Aalborgs hjerte

og stryger det gråstrikkede topsejl og balancerer ned på den spinkle cafestol. En stor - og viser det sig - meget venlig, fremkommelig og eftertænsom mand. Faktisk langt fra det billede vi har af spasmageren, der putter mikrofonen i munden og laver mærkelige lyde for at varme publikum op til nærheden af kogepunktet - indtil han overbeviser alt og alle om sine ubestridte musikalske kvaliteter med fingrenes slalomløb henover harmonikaens knapper eller bag keyboardet. Det er der faktisk almindelig

enighed om: Da *Buch'en*, som Fisker Thomas altid har kaldt Ib, kom med i Løverne, ja da voksede den musikalske spændstighed.

Og hvordan kom den konservatorieuddannede musiker så egentlig med i De Gyldne Løve? Ja, igen må vi tage udgangspunkt i Stuk-studiet i Sønderholm ude på Nibe-kanten. Dengang Country Palles og den brave kvinde Tove Juul producerede metervis af god folkemusik.

Det var i 1986, at Ib Buchholtz lånte en harmonika og havde tre dages prøver sammen med Løverne, som han rendte sammen med ude på Stuk. Her havde han lavet indspilninger med blandt andre Fisker Thomas, Inger Lauritzen - fiskerkonen fra Lønstrup - og Birgit Conradi, skuespilleren med rødder i Hirtshals. Da så Jens Bjørn løb ind i en mindre stemmebånds-operation, så trådte Ib til, og siden er han blevet der. Om han har fortrudt? Det ved jeg sgu ikke! Nej, selvfølgelig ikke. Løverne har jo et publikum og ordnede forhold, men deres musik var i første omgang fremmed for mig. Nu har jeg fundet min plads, og den er som *backing* for fire solister. Og det har jeg det meget fint med, siger den venlige mand henover randen af kaffekoppen. Med en tilføjelse om, at han har *højstatus* uden for scenen, men *lavstatus* når Løverne er på - jo, derhen at han jo er de fire andres ubestridte mobbeoffer. En go' gang voksenmobning

Alder/fødselsdag:

21-12-43 i Frederikshavn - der hvor flyvepladsen senere kom til at ligge.

Civilstand:

Er uddannet lærer fra Aalborg Seminarium, men har aldrig virket som skolelærer. Har efterfølgende et par uddannelser fra Nordjysk Musikonservatorium. Jeg blev hængende på konservatoriet i 40 år som studerende, timelærer og docent. Har beskæftiget mig med mange musikgenrer - mest rytmisk musik.

Ægteskabelig status:

Jeg bor alene sammen med min søn, Jens Michael på 13, som jeg fik forældremyndighed over i 2005, da hans mor døde.

Børn/børnebørn:

Har to voksne børn, som begge er beskæftiget inden for musikken: Tina og Morten Buchholtz - de var begge to voksne inden jeg blev medlem af Løverne. Jeg har fire børnebørn. Jeg har også andel i et plejebarn, som nu er voksen. Hun hedder Mitzi.

Bopæl:

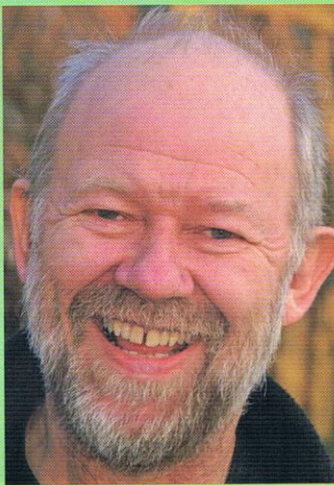
Har stort set boet i Aalborg, siden jeg flyttede hjemmefra. Bor nu i et bofællesskab i en forstad til Aalborg.

Rolle i Løverne:

Jeg er orkestrets harmonika- og keyboard-

spiller og bliver stadig efter 20 år betragtet som den nytilkomne, som skal mobbes.

Selv om jeg kommer fra Frederikshavn lige som tre af de andre Løve, har jeg ikke haft forbindelse til dem, før vi mødtes i Stuk Ranch studierne i Sønderholm, hvor jeg arbejdede en hel del. Jeg spillede med på nogle af deres indspilninger, men var ikke med på scenen. Det kom først senere, da Jens Bjørn p.g.a. en operation måtte være væk fra orkestret et stykke tid.

1988

13. (Dobbel-) CD udsendes: (K-tel) 32 hits - opsamling

1989

14. CD udsendes: 'Den lille café' (FOLK RE-CORDS) - delvis opsamling (live).

2. juli

Første optræden på Midtjys-festival.

i al fordragelighed, til publikums udelte begejstring.

Men lige for en ordens skyld: Vi har det fint sammen. Det er ligesom et gammelt familieforetagende. Vi kender hinanden og kommer overens - det skal vi jo. Vi spiller 2 x 45 minutter, men er sammen i 48 timer. Jo, det fungerer.

Et liv i og med musik

Det med musikken lå måske ikke lige for, født ind som næst yngste i en børnefamilie på syv i Frederikshavn, hvor faderen havde et handelsgartneri og moren var hårdt hjemmearbejdende. Og dog, der var en to-radet harmonika i hjemmet, som alle spillede på, og da moderen insisterede på, at den små Ib skulle have harmonika- og senere klaverundervisning, ja så var banen ubevidst stukket ud.

Ib fik studentereksamen, noget ganske uhørt i miljøet dengang, og det på trods af, at han brugte næsten alle vågne timer ved siden af lektierne på musikken. Han blev medlem af Dansk Musiker Forbund

som 16-årig, og da han gik i 2. G spillede han hver aften i sommerferien klaver i et orkester på Sæby Søbad, og det blev også til jobs i Skagen og på Bornholm. Jo, jo - musik med rene negle, lige skilning i håret og pæn i tøjet.

Men selvom musikken altså havde godt fat, så skulle der jo alligevel noget andet til, så Ib blev læreruddannet på seminariet i Aalborg. Det var dengang man kom 'på græs' i et halvt år med løn, tjenestebolig, garage og kantet græsplæne. Men det var alligevel ikke lige Ib, så han begyndte på Musikkonservatoriet i Aalborg, og da han rundede de 30, havde han stykket en instrumental og pædagogisk konservatorieuddannelse sammen, afbrudt af to år som militærnægter på Jomfru Ane Teatret ("jeg kunne sgu ikke se mig selv som sergent i uniform")

Hele tiden havde han haft musikken ved siden af, og Deres udsendte har ikke tal på alle de musikalske sammenhænge, han er stødt på Ib Buchholtz. Bl.a. træder Match Brothers - som var *amtsband* i fire år

- med saxofonisten Jacob Mygind stærkt i erindringen. De var meget lidt kommercielle og meget eksperimenterende. Og for Ib betød musikken meget i arbejdet som lærer på konservatoriet. Vel skulle man være teoretisk funderet, men *praksis* talte endnu mere.

Qua sit konservatoriearbejde kom Ib Buchholtz i Statens Mu-

10 spørgsmål

Hvad er din yndlingsbog?

Jon-Roar Bjørkvold: Det musiske menneske.

Hvad er din yndlingsfilm?

'Festen' eller 'What Ever Happened to Baby Jane?'

Yndlingsskuespiller?

Ole Thøstrup.

Yndlingsskuespillerinde?

-

Yndlingsmusiker/sanger?

Stevie Wonder.

Hvad vil du helst se i TV?

Nyheder, temaudsendelser og dokumentar.

Din yndlingsfodboldklub?

Har aldrig haft kendskab til nogen klub - det er nok en fejl?

Din yndlingsret?

En god rødspætte.

Hvad kan gøre dig pissesur?

Når folk ikke overholder aftaler.

Hvad kan gøre dig lykkelig?

Hvis jeg en gang imellem synes, at jeg er blevet bedre til noget.

Hvordan vil du helst huskes?

Jeg vil gerne huskes som en, der har "skubbet til" nogle mennesket i en positiv retning.

1990

29. juni
Tunefestival.

1991

Grønmedal og
Ivittut, Grøn-
land, besøges i
gang. Der spilles
til sommerfest
m.m. - Kutter-
transport til
byggen Arsuk.
Der spilles til
dansk for lokalbe-
folkningen.

sikråd i fire år, og det *kunne* have været springbræt til en karriere med ledende stillinger og hele pivtøjet. Men, som det kommer stiltfærdigt på cafeen over kaffekop nr. to: Jeg havde ikke *modet*. Nej, jeg er i bund og grund en flink fyr, som helst vil være god ven med alle, så jeg vovede ikke springet.

Og livet i øvrigt

Nu er karrieren som underviser lagt på hylden til fordel for en mere tilbageslægtet tilværelse i bofællesskabet Vissebakkegaard en syv kilometers penge sydøst for Aalborg. Her lever han sit gode liv med sin tidligere kærestes 13-årige adoptiv-søn fra Haiti, som Ib nu har forældremyndighed over efter moderens død for et par år siden. En skygge over panden ved erindringen. Men det går fint, rigtig fint. Aldersforskellen til trods. Når jeg er til forældre-møde på skolen, så kunne de andre forældre jo være mine børnebørn,

klukker han og er det levende bevis på, at alder ikke har en skid med dåbsattester at gøre. Der er *det indre*, der tæller. Og her har han formatet.

Ib har to voksne børn fra et tidligere ægteskab, og han funderer sig frem til, at han har levet med både *tosomheden* og dens modstykke *ensomheden*. Det sidste har han nu forliget sig med derhen, at han ved, at det at være alene ikke er det samme, som at være ensom. Men tilbageblikket giver også det facit, at han hele sit voksenliv har haft umanerligt travlt, og at det uden tvivl har haft sine omkostninger i privatlivets regnestykke.

Og lige nu er jeg i en *eksistentiel overgangsalder*, siger han om det at være en bid inde i 60'erne. Men alderdom er også en *skoling*. Man skal vænne sig til, at det at blive ældre giver fald i status, at man bliver en del af *ældrebyrden*, og så kan de godt stoppe al deres snak om *det grå guld* skråt op.

Nu har den venlige mand talt sig varm. Jo, hvad ligner det med den sociale skævvridning af samfundet, vi ser nu? Folk er dæleme så egoistiske, at de tror de kan købe sig til lykke og et evigt liv, så det er sgu dejligt, at aktiekurserne lige er faldet tre procent. For egoismen trives nu engang bedst i opgangstider - men heldigvis skal der ikke andet end en rask sne-storm til for at vise, at vi stadig kan finde ud af at hjælpe hinanden.

Han har været medlem af SF i mange år. Der hører han til nu, bl.a. fordi socialdemokraterne har mistet hele deres gamle sociale kvalitet. Men ellers er han glad for sit liv. Det har hele tiden været privilegeret - og de eneste begrænsninger har jeg selv sat.

Vi trykker på næven, den grå tophue trækkes ned i panden, så kun det venlige blik er synligt midt i det skæggroede ansigt. Og *Buch'en* går sindigt gennem byens våde gader. En mand i ro med sig selv.

Dansk-irsk forbredning: The Dubliners og Løverne på Skagen Festival • 1992

1992

22. marts
Fælleskoncert
med McCalman
til fordel for
Skraen. Alle spil-
lede gratis.

27. juni
Skagen Festival.
Nyt vers på
'Sommerle-
benstrøm'
(dagen efter, at
Danmark blev
europamestre i
Fodbold!).

23. oktober
25 års jubilæ-
umskoncert på
Bech's Klæde-
fabrik, som
efterfølgende
rives ned under
folkelige prote-
ster.

Med bibben ind fra agten

Niels Hausgaard har sendt redaktionen nedenstående indlæg - med tilføjelsen "Jeg kan ikke komme nærmere sandheden. Bare et lille skridt til, og vi er ude i noget, hvor ingen kan bunde":

Begyndelsen på vores venskab var lige ud ad landevejen. Palle Juul hyrede Løverne som backing på min første LP i 1973. Vi mødtes, vi spillede, og vi grinede. Dengang havde jeg aldrig været med til at grine så meget på så kort tid. Det har jeg vist heller ikke siden. Man kan stadig se spor efter det i vores ansigter. De ligner gamle galocher undtagen Kalles. Det er egentlig sært, for han grinede også.

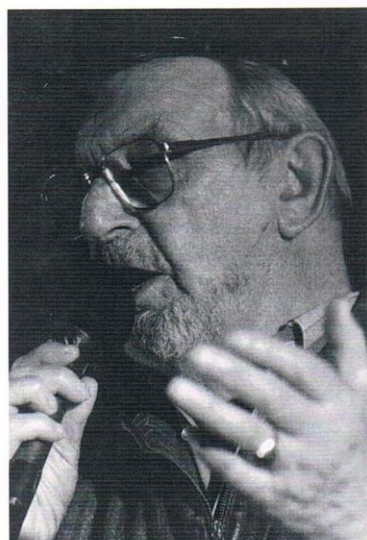
Det svimler, når jeg prøver at tænke tilbage gennem de mange år. Det er jo det glade vanvid. Hvor har vi dog været ude i meget sært sammen. Det er svært at pege på konkrete begivenheder, der egner sig til tryk. Ikke fordi det var svinsk eller kontroversielt - ikke det hele - men, fordi det virker for underligt, når man ser det på tryk. Jeg har prøvet, det går ikke.

Poul Martin må nødvendigvis nævnes her. I min erindring var han der altid. Han var garant for, at tingene løb af sporet på kompromisløse og farverige måder. Nå ja, og Hans Holtegaard.

I mange år blev Fisker Thomas den, vi samlede om. Thomas,

denne ubeskriveligt gode og fine mand og trofaste ven. Vi sad en nat for mange år siden i hans stue under en festival. Thomas sang "Fra Halifax Til Spanien". Vi var begejstrede og halede ham med på scenen den følgende aften. Det medførte, at vi i årene efter på forskellig vis medvirkede, når Thomas indspillede plader. Det gav nogle gode og heftige minder til samlingen.

Vi har indtil nu redet mangel på storm af sammen (med bibben ind fra agten...), og kedeligt var det aldrig. Ikke engang da vi spillede på den roterende scene i Tivoliland, selvom det var tæt på. Nu har vinden lagt sig lidt, og de værste brådsøer er blevet til min

Fisker Thomas foredrager 'Anna Lovinda'

der. Når vi bliver endnu ældre, bør vi indrette en fælles mindestue, hvor vi kan mødes og mindes. Vi kunne passende indlede møderne med stille at afsynge den gamle sang:

Gyllen Løver. Gyllen Løver,
kom og løv med.

DMF-formand Anders Laursen overrækker checken

Modtager Dansk
Musikerforbunds
Hæderspris på
25.000 kr. på
Limfjordsbroen
(se foto).

15. CD udbendes:
'Hvor mågen
skriger' (HARLE-
KIN) - m. Fisker-
Thomas, Lene
Langballe Jen-
sen, Jan Olesen,
Mathilde, John
Sheehan og The
Dubliners.

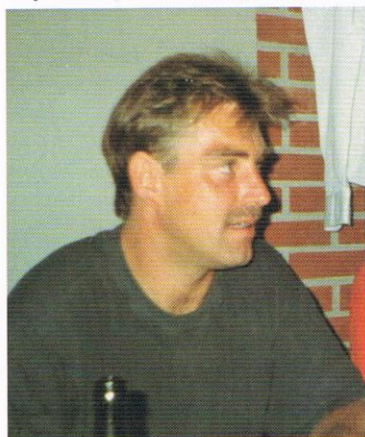
"Mortensens Hest" og andre hulke-grin!

Poul Martin "Polle" Poulsen, musiker (Nordjysk Basforsyning!), producer, radiomedarbejder (Spillestedet) og god gammel ven af Løverne lader minderne vælte frem i dette tilbageblik:

Kære Løver.

Hjertelig tillykke med jeres 40 års jubilæum. Det er dejligt at skulle skrive en lille hilsen til jer. At sidde begravet i diverse scrapbøger, som er aldeles intakte, takket være min mors energiske følgen med i sønnens og kammeraternes gøremål i de forskellige nordjyske orkestre og musikalske sammenhænge, vi har deltaget i. At se på de mange LP'er og CD'er, vi har lavet sammen, gør, at mange gode tanker og minder dukker frem.

Det er ikke bare et musikalsk tillykke til jer. Det er også en

personlig tak for flere end 40 års oplevelser sammen som gode kammerater og venner. Et liv, hvor vi måske mest i Black Bottom Stompers og Løverne har været hinanden nær på godt og ondt, men også deltaget i hinandens private liv, familiefester, jublet over vores prægtige børn - og deltaget i hinandens sorger.

Mit første møde med en Løve var i 1959 på Ørnevejens Skole i Frederikshavn. Min lærer var klasselærer for to klasser. Jeg gik i første klasse, Jens Christian Nielsen gik i syvende. Vi i første klasse skulle have noget så moderne som en kontaktperson, og her havde vores udmærkede klasselærer udset sig Jens Christian Nielsen til at tage sig af mig. Sådan lærte jeg Memphis at kende, og senere i mit liv betød det meget, at vi unge jazzmusikere kunne besøge ham og få god inspiration i hans jazzgrotte i kælderværelset i Frederikshavn.

Vi dannede Hot Heart Ramblers og startede med at spille jazz i Frederikshavn i 1966. Med en gennemsnitsalder på 14 år var det et meget ungt traditionelt jazzband, og det var en stor dag for os, da vi fik vores første spillejob på Vinkælderen i Frederikshavn og kunne afløse de gamle Bixdrenge - Black Bottom Stompers (hvor Kalle, Memphis og Jens Bjørn spillede). Sidst i tresserne kom jeg med i Black Bottom Stompers,

og det var netop på en ellers så hyggelig øveaften, at Jens Bjørn bekendtgjorde, at det var lykkedes ham at lokke Memphis og Kalle i fælden.

Mine gode venner - disse garvede jazzfiduser - konverterede til irsk musik!!

Det blev dog til gode, fornøjelige oplevelser: som musiker i Løverne, da Kalle i 1971 skulle sejle på langfart som maskinmester, og senere hyggelige musikalske sommerferier i det nordlige Irland, hvor jeg blev inviteret med. Ib Buchholtz kom til, talrige pladeproduktioner, hvor jeg som producer blev ansvarlig for gode projekter. Live - og studieoptagelser, DR radio og fjernsyn, spændende gæstesolister, vi har mødt - og ikke mindst de gode grin, som vi aldrig glemmer!

Jeg sidder lige nu og tænker på Mortensens Hest! Vi ville være med på tidens trend og lave en rigtig god rap. Vi skreg af grin, mens vi lavede den i studiet og gik herefter småhulkende rundt i flere dage. Da jeg forleden aften havde været ude at spille og gik og pakkede mine instrumenter sammen, spillede de tilfældigt over husets anlæg et nummer fra en løveplade, som vi havde lavet sammen. Det slog mig, at det hele stadig kan høres med velbehag. Vi var grundige og gik efter det optimale resultat allerede dengang, og det holder stadigvæk. En rigtig god fornemmelse - og sådan er det også med jer. Som ven og som jeres producer siden først i firserne, ønsker jeg jer god vind fremover og håber, at vi stadig har mange spændende musikalske oplevelser til gode sammen.

1993

Grønland besøges 2. gang.
Musikerne flyver med Herkules, SAS.

1994

Løvernes sangbog udendes: Vi er ikke som de andre! (APTIA)
Reception på John Bull i Aalborg.

Gælisk storytellers hilsen til Løverne

Fiona Dodd mener, at deres danske versioner ofte er bedre end originalerne fra Den grønne Ø

Fiona Dodd, født Skelly, som er gælisk for 'storyteller' og 'lærd', mødte Jens Bjørn og Poul Martin med koner/kærester i 1977 og senere igen i '78 i Greencastle i Irland, 20 km nord for Derry, eller som byen hedder i Northern Ireland: Londonderry.

Hun var 17 år og bartender i en lille pub på østkysten af det nordligste Irland. Pub'en var åben hele natten, idet laksefiskerne, som havde drivgarn på floden Foyle, skulle ind en gang imellem og have en grog eller andet godt. Fiona blev - ligesom Sammy Lynch - ven

af Løverne og kom senere en del til Vendsyssel hos Bente og Jens Bjørn.

Hun sendte og medbragte masser af melodier og tekster til Vendsyssel. Hun var også med i studiet, da Løverne indsang flere af 'hendes' sange på Løvernes 20 års jubilæums-album 'På mærkerne'. Og hun foranstaltede, at 3 af løverne, nemlig de, der var på vinterferie i Ballina, Co. Mayo i 1998, fik lov til at spille på 'Gaghans', en pub, hvor ejeren - som i øvrigt var inkaneret piberyger - noget sjældent i Irland - gav tilladelse til, at der for første gang nogensinde blev spillet på hans pub...med stor succés! Kevin og Connor er hendes børn, som begge har undret sig over Råbjerg

Mile, nedbrydningskysten ved Nr. Lyngby og Skagen Gren.

Og i anledning af Løvernes runde dag, skriver Fiona (oversat til dansk):

Til lykke med de 40 år.

Det var, som var det i går, vi første gang mødtes i Greencastle i Irland i 1977.

Det har glædet mig meget at kunne dele de sange/den musik, som jeg fandt til jer herovre, med jer og har virkelig nydt at høre jeres versioner af dem.. Måske tør jeg endda tilstå, at jeg oftere har syntes bedre om dem, end de originale versioner, en opfattelse, som jeg har hørt udtalt af en stor del mennesker her i Irland, og ikke kun blandt allerede forudindtagne venner og fans.

Ordene/lyrikken gi'r måske ikke den store mening for os, men musikken rammer den helt rigtige tone. Mange flere år med succes, drenge!

Fiona, Kevin og Connor.

Løvernes publikum har altid været meget trofast - som her ved amfiteaterkoncert i Esbjerg

1995

Fisker Thomas
fylder 75. Alle
vennerne er
med på scenen i
Bundgarnshuset
i Aalbæk.

Juni
Skagen Festival
25 år. Danmarks
radio udgiver
Festival CD med
bl.a. Alex Camp-
bell, Vreeswijk,
Haugsgaard og
Løverne.

En løveaften – en ny måde at gå i byen på

Ralph Barreth fra Silkeborg – en livslang og inkarneret beundrer af De Gyldne Løver – har nedfældet disse linjer om sine og fan-klubbens oplevelser med Løverne og deres musik:

Det hele tog sin begyndelse i 1976, da jeg rundede 18 år og efter eget ønske fik en plade med "Hjemmebrønderiet". Det var virkelig en skive, der satte kulør på ens fødselsdag og fik gutterne til på rekordtid at tømme den indkøbte ølbeholdning. Tingene tog herefter for alvor fart, da vor gode ven Villy kom ind i billedet i 1978. En inkarneret løvefan som lavede flæskesteg kl. 02 lørdag morgen akkompagneret af "På Valsen" og alle de andre muntre numre fra den første løveplade. Et herligt sted at kigge forbi, når man kom

hjem fra en bytur, lidt småsulten og egentlig bare havde lyst til at feste videre. Hof, 'Tordenskjold' og flæskesteg fik en helt ny betydning kl. 4 om morgenen.

Løvekoncerterne i Silkeborgs nærmeste omegn blev herefter op-søgt og afprøvet flittigt. Fra 1981 blev en Toyota Hiace kassevogn den nye ramme om løvekoncerterne. Nu kunne vi pludselig nå koncerter meget længere væk, så som Holstebro, Hjørring, Grenå, Aalborg, Kolding og Odense uden at skulle tænke på at komme hjem samme aften. Vi sov simpelthen bare i bilen, under indflydelse af øl, kulde og tænders klapren – det var hamrende koldt. Et par gange var vi nødt til at stå op og starte motoren i bilen for bare at få en smule varme. Godt politiet ikke kom forbi, det havde været svært

Villy, 'et gyldent vrag' - efter eget udsagn

at overbevise dem om, at vi bare holdt med motoren i gang kl. 4 om morgenen for at holde varmen.

Tingene tog yderligere fart i 80'erne, hvor mange flere havde tilsluttet sig vores intense kultdyrkelse af Løverne og deres musik. Vi havde nu mulighed for at hyre en hel bus med chauffør, så Silkeborg-fanklubben kunne komme til koncerter rundt i landet, bl.a. Horsens, Viborg, Skagen og Ikast og kunne synge og skråle i bussen til og fra koncerterne under indflydelse af passende mængder øl. Den lokale viseforening i Silkeborg begyndte at arrangere løvekoncerter, og her blev de fire forreste rækker altid besat af forventningsFULDE entusiaster fra fanklubben, som nok vidste, hvornår der skulle skåles, skråles og klappes. Vor gode ven Villy, overfan og efterhånden lidt selvudnævnt landsbytosse, glædede sig så meget til koncerterne, at han lå søvnløs op til den store dag. Hvilket resulterede i, at han ved et enkelt arrangement var så udmattet og opvarmet, at han 'gik down in Galway Bay' - med andre ord faldt i søvn på scenekanten til de øvrige løvefans store morskab. →

Løverne 'på sporet' i Skagen • 1977

1995

29. og 30. august
Bundgarns-
fiskerne i indspil-
les på Sundheds-
højskolen - bl.a.
med samtlige
Løver på scenen.
Fisker Thomas
er solist.

1996

Gronland for
3. gang - med
Sammy Lynch.

To the five string banjo player!

Sammy Lynch, irsk musiker, bosiddende i Danmark, og meget god musikalsk ven af Løverne. Han spillede som travelling musician i Danmark i 10 år, dels som solist, dels sammen med Løverne. Måtte så hjem og hjælpe på sin fars skjortefabrik. Han blev i Irland i 10 år, men under en sommerferie hos Sammy i Irland overtalte Jens Bjørn og hans kone, men ikke mindst deres to drenge Sammy til at komme til Danmark. Han kom, spillede med Løverne med stor succes. Meget forbavset - han troede, han var glemt - kom han tilbage de følgende to år og blev her så "for good". Sammy skriver:

Første gang, jeg stiftede bekendtskab med Løverne, var i Dublin i juli 1969, da jeg mødte Jens Bjørn og Carsten. Dengang spillede jeg i et irsk folk band på værtshuset "The Bark Kitchen". I pauserne mødtes vi udenfor og lyttede til deres optagelser af os på en båndoptager - og Jens Bjørn lovede at

sende os en kopi, så han fik min adresse i Dublin.

I august samme år rejste jeg tilbage til mit hjem i Donegal i Nordvestirland, men året efter var jeg tilbage i Dublin sammen med to venner, som gerne ville se det sted, hvor jeg havde spillet, så vi opsøgte "The Bark Kitchen". Ejeren af stedet var den samme som året før, og han viste mig et opslag på souvenirtavlen. Der stod: *To the five string banjo player, Bark Kitchen, 5 bridges west of O'Connell Street, Dublin, Ireland*!!!

Det var fra Jens Bjørn, som havde forlagt mit navn og min adresse. Jeg skrev tilbage til ham, og vi udvekslede flere breve, og Jens Bjørn inviterede hver gang mig og min bror, som jeg spillede sammen med, til at besøge Danmark. Min lillebror fik mig overtalt, og vi tog til Danmark i august 1972 og turnerede lidt rundt, inden vi tog tilbage til Irland i december. Året efter rejste jeg alene til Danmark, og gennem de næste par år spillede jeg meget sammen med Løverne - og det var aldrig kedeligt!!

Vi spiller stadig sammen - i Sammy Lynch Band - en gang imellem - og det er stadig IKKE kedeligt.

Sammy Lynch Band på Bixen i Ålbæk • 1997

Hele vejen op gennem 80'erne og 90'erne blev løvekoncerterne dyrket intenst, og nu 31 år efter at det hele for alvor startede i Silkeborg, og 40 år efter at Løverne startede som gruppe, er hangen til

løvemusik stadig intakt. Vores børn besidder evnen til at kunne synge med på de gamle travere og er klar til at tage over i fanklubben og bære kuldyrkelsen videre de næste 40 år.

Et stort tillykke til 40 års jubi-

larerne, der har kastet mange gode og skægge oplevelser af sig, som man ikke ville have været foruden - verden ville simpelthen have været anderledes kedelig uden disse muntre spillemænd.

1997

27. februar
Modtager Hjør-
rings Turnépris
for 1996.

30 års jubilæ-
umskoncert på
Skagen Festival
- m. Clancy
Brothers.

Da Grønlands Kommando overgav sig

Borgmester i Ivittuut Kommune fra 1987 til 2005, Henrik Skolemose, mindes spirituelle og spirituøse sommerfester på Flådestation Grønnedal i Løvernes tegn.

Jeg var borgmester i Ivittuut Kommune, da der primo 1991 pludselig på mit skrivebord lå en ansøgning fra festudvalget ved Grønlands Kommando. Man ønskede økonomisk støtte til at engagere De Gylde Løver for at dække borgernes forlystelsesbehov i forbindelse med sommerfesten. Jeg må med dybt bøjet nakke og en til selvdudslættelse grænsende skam indrømme, at jeg på daværende tidspunkt havde et yderst sporadisk kendskab til Løverne.

Midler fra festudvalg og kommune gjorde det muligt at importere bandet, der tilbød gratis optræden mod at medbringe familiemedlemmer i et antal, der gjorde tanken om at chartre en jumbojet aktuel. Alting klappede, og en smuk mid-sommerdag ankom Løverne - i to flokke, fordi Bjørn med familie måtte blive i Nasarsuaq grundet pladsnød i helikopteren.

Carsten, Ib, Kalle og Memphis samt familier ankom til Grønnedal som forventet. Vejret havde en meget lav hæsleghedsværdi, og den lokale modtagelseskomité, som jeg var en del af, havde gjort klar til at bispise det forventeligt sultne selskab med et passende taffel bestående af løvemadder i et betragteligt antal, samt diverse væsker af mere eller mindre vanedannende art. Komitéen erfarede med en til vantro grænsende forbløffelse, at hverken løver, løvinder eller løveunger så sig i stand til at fortære menuen, før kødet havde været på en stegepande! Lad mig haste forbi denne pinlige episode og konstatere, at de tilbudte drikkevarer faldt i god hals. Efter spisning og hyggeligt samvær fandt indkvartering sted, så løveflokkene kunne slappe af.

Næste dag dalede familien Bjørn ned fra en lyseblå himmel. Nu var alle samlet, og efter et par døgn var man akklimatiseret. Vi drog ud i naturen, bl.a. på fisketure, og et par løver var habile

lystfiskere, men flere udviste et ringe kendskab til denne syssel. De lærte det dog, og mange sølvblanke fjeldørreder måtte se sig spist af med at blive måltider. Det var tydeligt, at løveflokkene faldt til i det sydgrønlandske, og vi lokale satte stor pris på det massive islæt af vendelboer, skønt deres sære tungemål kunne volde vanskeligheder for dansksprogede.

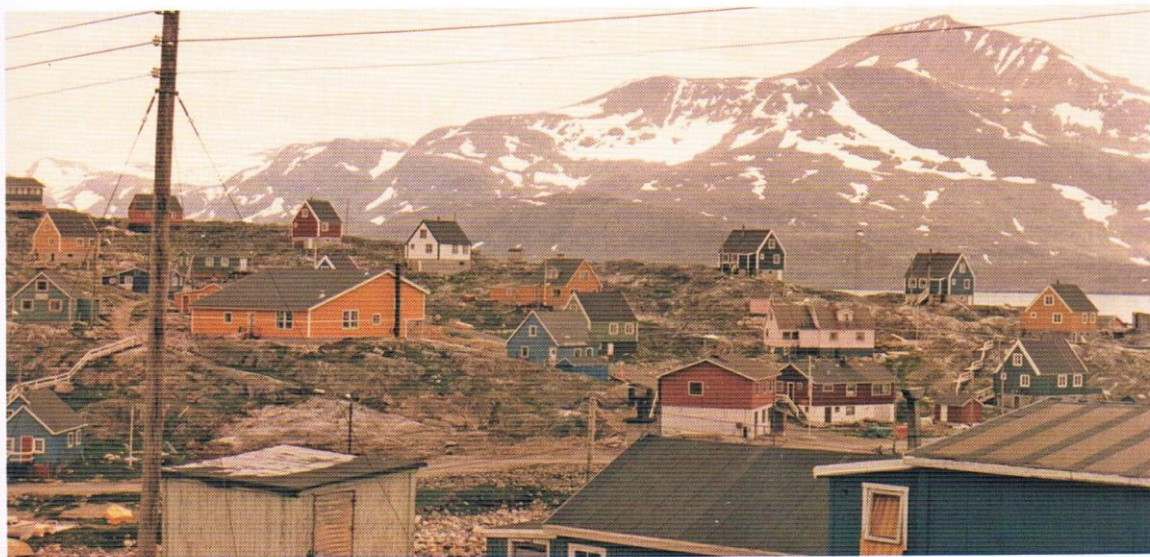
På dagen for løvekoncerten mødtes man kl. 13 i den åbne gård foran gymnastiksalen, og her havde kokkene sat blus under store griller og klargjort vældige kødmængder, med bunker af varierede salater, støttet af den lokale bagers friskbagte flutes. I betryggende nærhed stod fadølsanlæg, der fik næring fra et lager, fyldt til bristepunktet med ølankre, og på interimistiske bordopstillinger fandtes diverse vine og vand - alt ad libitum. Med fare for at blive stemplet som notorisk lystløgner vil jeg hævde, at vejret atter var sublimt. Der blev spist og drukket og gennemført mangeartede konkurrencer, hvoraf kan nævnes stabling af ølkasser, flaskeløb (man løber ned til en ølflaske, bøjer sig og fatter om flasken, mens man slingrer rundt om den et svimlende antal gange, hvorefter kursen sættes mod udgangspunktet). Denne disciplin afføder uhyre megen fnisen og rå mandslatter, idet flaskeløbernes returløb bærer præg af fald, særprægede gangarter samt påfaldende ligegyldig ligevægt. Tovtrækning og pudekamp på en bjælke lagt over et skumbassin havde også stor underholdningsværdi, så man skulle ikke mene, det kunne blive bedre.

MEN!!! Ved 20-tiden var alle

1997

16. (Dobbelt-) CD udsendes: Fæ og Folk' (HARLEKIN) - m. strygekvartet: Christina J. Grønkær, Aage Willumsen, Linda Lark Rasmusen og Kirsten Martinsen.

I Morgen-TV med Michael Meierheim.

Løverne spiller i Arsuk, en bygd to timers kuttersejls fra Ivittuut • 1991

samlet i en festligt pyntet gymnastiksal og spejdede spændt mod scenen, hvor Løverne stod klar. Langborde optog næsten al gulvplads, men bagest i salen var der dog blevet plads til en bar. Så gik Løver til angreb! Musikken blæste skummet af ølkrusene, og før man kunne tælle til én, sang publikum med på de kendte sange og omkvæd. Stemningen var formidabel og optimeredes støt i takt med, at barens indhold decimeredes. Vi stod på stolene og galede af fuld hals, med hævede glas og nogenlunde rytmisk svajende kropsbevægelser, der i enkelte tilfælde førte til spændende faldøvelser. Den kendte mobben Løverne imellem, samt deres generelt finurlige brokker fremkaldte perio-
devis voldsom latter. Alle overgav sig til Løvernes humørfyldte og smittende optræden. At de gæve gutter senere viste sig at kunne jazze traditionelt, så det rungede i dansegulvet, gjorde stemningen yderligere euforisk.

Blandt de mange sommershows, jeg har overværet, bærer denne koncert prisen - holddakæft, hvor var det en skumfed aften! Tak Bjørn, Carsten, Ib, Kalle og Memphis for en uforglemmelig oplevelse! De Gyldne Løver har spillet i Grønnedal tre gange, hvilket siger ikke så lidt om deres popularitet på stedet. Ingen anden gruppe er blevet valgt så ofte, og hver optræden har været en sand

fornøjelse. Med tiden har jeg lært de enkelte medlemmer af gruppen at kende mere personligt, og lad mig slutte med de ord, jeg brugte, da Løverne gjorde min jubilæumsdag i 2002 uforglemmelig ved at optræde på terrassen foran mit hus i DK på sommerens *eneste* solskinsdag: "Jeg har lært mange mennesker at kende på godt og ondt - jeg har kun lært jer at kende på godt!" Tillykke med de 40 år!

30 års jubilæumskoncert i Aalborghallen m. gæster, bl.a. Niels Haugaard, Fisker Thomas, Strygekvartetten, Kjeld Torbjørn og Svend Bertelsen samt Black Bottom Stompers. Gratis busser fra hele Nørrejylland.

5. og 6. november Skråens Jubilæum. Fælleskoncert med McCalimans.

Høj sø i fadølsglassene

Søren Bjørn-Hansen, ældste søn af Bente og Jens Bjørn, skriver: På togt med "Det gode skib De Gyldne Løver"

Det er små ting, man husker fra en opvækst som løvebarn. Små ting som en Matchbox Ferrari, man fik en søndag engang af en smilende far, der blev afleveret af den store gule løvebus.

Ferrarien blev hurtigt en del af en samling leveret på samme facon, men jeg tænkte aldrig på det som en trøst. For selv om det var træls, at far ofte var ude at spille, betød det også, at vi havde mor for os selv. Så kunne vi spise pizza (som far altid lidt foragteligt kaldte "kage

med kød") foran fjernsynet og sove længe alle tre i dobbeltsengen.

Da man endelig var gammel nok til at komme med løverne på tur, var det ligesom at være ombord på et sørøverskib. Bussen lugtede mærkeligt af tobak og mænd, og uforståelig og uhøvisk snak bølgede frem og tilbage, kun afbrudt af latterbrøl, lårklask og fjærten.(!)

Engang - på vej til Silkeborg, hvor Løverne skulle spille om aftenen i Lunden, begyndte Miffer (Jens Memphis) og far at tegne rebuser. Miffer var i fuld gang og viste med slet skjulte latterkramper en rebus til de andre, som de skulle gætte. Der udbød total kaos i bussen. Den slingrede faretruende på Ålborgvej. Far forsøgte at skjule rebusen for mig, men jeg fik den vristet fri. Det var en grim hane, Memphis havde tegnet, med uldne sokker på.

"Kok sokker! Hihihiihahahaha," hylede de. Jeg forstod slet ingenting, men grinede alligevel sammen med de fem galninge i bussen. For galskab smitter jo som bekendt.

Mens Løverne stillede instrumenter op i Silkeborg, kørte Kalle efter kinesisk mad. Jeg var med og observerede for første gang Kalles specielle forhold til etnisk mad. Han slugte fire pølsebrød i bussen og observerede senere på sikker afstand, hvordan vi andre med stor fryd fortærede chopsuey.

Da publikum efterhånden var ved at splitte salen ad, og superfan

numero uno, Villy, væltede rundt foran scenen i sin karakteristiske uldfrakke, strikket halstørklæde og sin rødbrune madkasse (læs: brun lædermappe med øller), måtte Løverne gå på scenen. Jeg sneg med ind medbringende en stol.

Placeret på stolen lige bag ved far, læsende i Jules Vernes "En verdensomsejling under havet", kunne jeg se, hvordan bølgerne gik højt i salen. Der var skumsprøjt og høj sø i fadølsglassene, og store voksne mænd skrålede med blanke øjne med på alle sangene. Villy skrålede højest af alle, kun afløst af latinske monologer mellem numrene.

Man var stolt dengang. Rigtig stolt. Så var det lige meget, at de store på skolen råbte "De Gyldne Soløver" efter en. Man var bare stolt.

Selv om det var fantastisk at være med på tur, var det alligevel bedst, når far bare var hjemme. Så tog han min bror og mig med hen til Fisker Thomas, hvor vi fik tørfisk at gnave i og så "Møde i Rum Sø" med Richard Harris i tv-stuen. Vi var med ude med bundgarnsfiskerne fra Ålbæk for at hente makrel kl. fem om morgenen. Hold kæft hvor det brændte at få sprøjtet brandmandstråde i hele ansigtet, men vi nød hvert sekund. Vi stod på skrænterne i Nørre Lyngby og blinkede tårerne væk i en vesterhavsstorm, mens bølgerne åd sig ind på husene.

I mit hjem fik vi tit - og nogle gange uanmeldt - besøg af fars musik-venner og andre fantastiske - ja nogle af de særeste - men også nogle af de - varmeste mennesker i verden. Det var en opvækst på sørøvertogt med det gode skib De Gyldne Løver - og jeg er stadig stolt.

1998

Sammy Lynch
Band dannes og
spiller bl.a. på
'Min Blå Café' i
Lønstrup.

1999

9.-10. april
Sammy Lynch
Band i Silkeborg
og Langå.

En vendsysselsk snotomdrejning

Erik Kramshøj, mangeårig og indsigtfuld musikmedarbejder i Danmarks Radio, skriver:

Jeg kom lidt sent ind i Løvernes Verden (eller omvendt). Jeg kendte dem naturligvis, men de havde eksisteret i næsten ti år, før jeg mødte dem (Jens Bjørn) i det første af en lang række programmer gennem de næste 10 år, både i interview og live sammenhæng.... i en tid, hvor der samtidig var overskud til lidt festligt samvær ind imellem. Det var et kulturelt (København/Vendssysse) sammenstød på godt og ondt. På mig mest det sidste, jeg måtte lide den tort at blive gjort til grin i lange vendsysselske baner for både åben og lukket mikrofon, og det rørte dem ikke, at de

konstant var fire mod en (Ib var ikke fast endnu). Det skal dog siges til Kalles ros, at han nøjedes med himmelvendte øjne, hver gang han fik øje på mig. De tre andre gik verbalt til værks, og det gik sjældent stille af; det var lige før man stod i Hjørring eller Skagen og savnede de københavnske baggårde og deres stille idyl, når man var sammen med Løverne.

En gang fik jeg dog sat Memphis grundigt til vægs. Det skulle jeg aldrig have gjort, thi for første og eneste gang i mit liv erfarede jeg, hvad en snotomdrejning går ud på. Tilfreds med min egen verbale sejr, smilede jeg huldsligt og uopmærksomt. Det skulle jeg heller aldrig have gjort. Jeg mærkede et greb omkring den yderste fjerdedel af min ellers noget kartoflede tud og

blev drejet langsomt sideværts, mit hoved kunne følge med sådan cirka 45 grader, så måtte næsen selv tage imod resten. Det gjorde ikke voldsomt ondt, men der var godt gang i tårekanalen, og de næste 14 dage kunne jeg se og især høre på folk, som kom i nærheden af mig, at de fik en voldsom trang til at synge (eller bare fløjte) Rudolph Med Den Røde Tud, selvom der stadig var et halvt år til jul.

Den pulserede sgu også!

Et par måneder senere havde jeg 40 års fødselsdag og fik i den anledning en tegning af Memphis tilsendt. Motivet var en grib med mine ansigtstræk og en usædvanlig stor og ildrød gynter siddende på et mikrofonstativ. Det ændrede mit syn på hændelsen. I stedet for at gå og brokke mig over den begyndte jeg at prale med den, og det har jeg sådan set gjort lige siden.

Kære Løver, 40 er langt tid, og lad mig sige det rent ud: For jeres vedkommende er de hverken gået sporløst eller upåagtede hen.

Fællessang på Sysseltinget ved 20 års jubilæet. Fra venstre: Memphis, Erik Kramshøj, Gerd Parkholt, Allan Klitgaard, Jens Bjørn, Fisker Thomas, Inger Toghøj, Carsten og Kalle.

2000

20. december
Løvernes hem-
melige våben,
Fisker Thomas,
fylder 80 år.
Fest og fiske-
bord i Bundgarns-
huset.

18. april
Den sidste Lø-
vebus indkøbes
- VW LT35.

Løvernes logistikchef gør regnebrættet op

Han var et stort talent i flere sportsgrene, men musikkens brogede uforudsigelighed vandt over sportslige og arbejdsmæssige ambitioner. Og det har været et godt liv, konstaterer Carsten Holst.

Af Jørgen Pyndt

Vårten slår beklagende ud med armene, mens vi står og ser ud over et regnvåd og diffust landskab gennem panoramavinduet mod vest i første sals højde. Man aner de storslåede konturer og træerne, der alle har fået sat den samme frisure af vestenvinden. I klart

vejr kan man se vidtstrakt ud over landskabet og få en streg af Vesterhavet i horisonten. Men lige på samtaledagen havde vejret valgt at vende den grå side til. Den engagerede beskrivelse af udsigten går fint i spænd med, hvad Carsten Holst fortæller lidt senere, da kaffemaskinen har pruttet af. Han vedkender sig den stavnsbinding, som følger med erkendelsen af sig selv som *ægte vendelbo*. Altså af den type, der kun glæder sig til at komme hjem, når han er i Københavnstrup. Vendelboer er anderledes - men nok ikke mere end andre, kommer det eftertænksomt.

Født og sat i Brønderslev og med næsten hele livet levet *nord for*

røret er der nok risiko for skyklapper og hjemstavnsromantik, men ikke med Carsten. Her er der udsyn og vid og velargumenterede meninger om selv de største anliggender i livet. Mest engageret når det drejer sig om det, der har udgangspunkt i et langt liv i pædagogikkens tjeneste, inden han som 60-årig trak sig småbukkende tilbage til det lille paradis med den svimlende smukke udsigt i Hjørings nordvestlige udkant.

Tag nu bare noget så lallende åndssvagt som at afskaffe gruppeeksamen. Carsten peger sigende på tindingen. Og da han får buddet "hvis jeg var statsminister", så skulle der først og fremmest gøres op med manglen på social adfærd og alle opløsningstendenserne. Som fører til rodløshed, meningsløs vold og søgen efter fællesskaber udenfor familien. Og hvis Carsten havde magt, som han har agt, så skulle alle forældre gennemgå et obligatorisk kursus i pædagogik, psykologi og opdragelse - for som det er i dag, så er så mange forældre uegnede til at tage vare på deres børn, at det - i Carstens optik - faktisk er godt, at der er flere og flere tvangsfjernelser!

Er han rød? Nej, ikke i den forstand at man kan klæbe en partipolitisk etikette i den høje pande. Men socialt engageret og bevidst, jo - og så er han da for resten også imod EU.

Og vi får ikke lov at slippe det

Alder/fødselsdag:

17. december 1943 i Vendsyssels hjerte - Brønderslev.

Civilstand:

Lærereksamen fra Hjørring Seminarium i 1967. Folkeskolelærer i 29 år. Lærer på Hjørring Seminarium i 10 år. Nu direktør i Wunni Records.

Ægteskabelig status:

Gift med Gitte 3. april 1977.

Børn/børnebørn:

3 dejlige tøser, Helene (25) og Maria (29) i Århus, Camilla (35) i Californien (10.000 km herfra!), hvor også mine 2 skønne børnebørn bor, Mattias (5) og Madison (3).

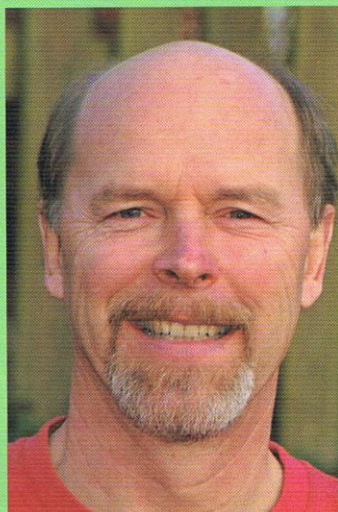
Bopæl:

Siden 1972 boet på Vinstrup Bjerg i det nordlige Hjørring - på landet, men 5 km fra Hjørring centrum og 6 km fra Kjærsgård Strand.

Rolle i Løverne:

Spiller guitar i Løverne og synger meget (burde kaldes forsanger). Har været admi-

nistratør, bussemand og kedelig i alle årene - deraf den accelererende skaldethed. Købte de andre ud i 2004 og sælger nu De Gyldne Løver gennem Wunni Records!

2000

Løverne i Uganda med Sammy, SOS Børneby koncert/fundraising, koncert St. Hans Aften for Den danske Ambassade, koncert for Den irske Ambassade.

2001

28. februar Løverne spiller på Dronninglund Plejehjem og tilbydes fast ophold!

politiske uden et spark til det, han kalder den snæversynede nationalisme. Ikke fordi nationalisme ubetinget er noget skidt. Den er fin, når vi hepper på landsholdet og i afmålte doser også passende, når vi skal bevare vores identitet som folk. Men den nationalisme, som omsættes i tesen om, at ingen fremmede må have det bedre end den dansker, der har det dårligst, får blodet i kog og de ellers milde øjne til at mørkne i vrede. Vi skal ikke være lalleglade naivister, men tage åbent imod de fremmede og betragte dem som det kulturelle tilskud og den udfordring til vores egen tankeverden, som de er. Det er bare så ulækkert, at Danmark er det modsatte af et foregangsland!

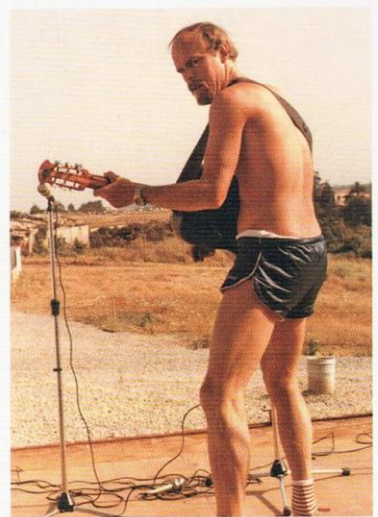
Fra sport til musik

I de unge dage, inden han voksede op gennem håret, var Carsten ekstrem *sporty*. Faktisk et multitalent. Håndbold, som han kom ind i ved tilfældighedernes lunefulde

samspil, mestrede han så perfekt, at han faktisk kom på udvalgt hold - i dag leger han kun med den lille runde på motionsplan. Men også i tennis var han så talentfuld, at den daværende landstræner havde ham i sit søgelys til noget større. Også fodbold og badminton mestrede han bedre end de fleste, så det er ikke uden grund, at han i dag - som 63-årig - er mere veltrimmet end de fleste.

Men så var der jo lige det med musikken. Det brogede og uforudsigelige, det anderledes. Det trak i ham til den anden side, dengang i de glade dage på Hjørring Seminarium. Her løb han ind i Jens Wolffsen og Jens Bjørn, og så var Golden Lion Folk Group en realitet - på guitar, banjo og tuba! Det var det, vi ku', som Carsten tørt konstaterer.

Gennembruddet kom, da den folkekære crooner i den tunge vægtklasse, Gustav Winckler, hørte De Gyldne Løver, som de i mel-

Lydprøve på kanten af Sahara i Algeriet • 1984

lemtiden var blevet til - og resten er nærmest historie. Men dengang tilbage i de hektiske dage omkring 1970 havde Løverne alvorlige overvejelser om at gøre musikken til fast levevej - men vi holdt fast i den borgerlige beskæftigelse ved siden af, og det var nok rigtigt set, konstaterer Carsten snusfornuftigt.

10 spørgsmål

Hvad er din yndlingsbog?

Først var det 'Vorlesungen über Differential- und Integralrechnung' - senere 'Snyd ikke dig selv i Skat'.

Nu er jeg tilfreds, hvis jeg kan finde tid til at læse en skønlitterær bog - gerne geniale spion- og krimiromaner som f.eks. 'Ikke altid kaviar' af Johannes Mario Simmel.

Hvad er din yndlingsfilm?

'Kellys helte' - men den film, der har gjort størst indtryk på mig, var musicalen 'West Side Story', som jeg som 18-årig, nybagt student så premieren på i en kæmpebiograf i Paris 1962 - med Natalie Wood!!!!!!

Yndlingsskuespiller?

Jack - Lemmon eller Nicholson - vælg selv.

Yndlingsskuespillerinde?

Uha - Nicole Kidman, Shirley McLaine samt - ikke mindst - Vivien Leigh!

Yndlingsmusiker/sanger?

Björn Afzelius.

Hvad vil du helst se i TV?

Masser af sportsudsendelser - gode britiske krimidramaer.

Din yndlingsfodboldklub?

Jeg har kun sjældent set en turneringskamp siden indførelse af professionel fodbold - hvem skal man holde med af 2 københavnereklubber, der består af 8 svenskere, 6 nordmænd, 3 brasilianere og 5 jyder????? - ja, det skal da så være det hold, der har flest jyder! Men jeg holder selvfølgelig med FC Hjørring - på trods af, at de spiller i FCK-trøjer.

Din yndlingsret?

Gratinerede jomfruhammerhaler i karri - og lammekoteletter - og naturligvis med supergode vine til.

Hvad kan gøre dig pissesur?

At det repræsentative demokrati ikke fungerer, fordi alt for mange jævnt begavede, taburet-købende politikere og ministre af en eller

anden grund (begavelsen??) tror, at de ved mere om væsentlige samfundsspørgsmål end de fagligt veluddannede eksperter, de fyrrer. Af disse er de liberalistiske de værste, fordi deres menneskesyn er baseret på ego-et uden forståelse for og accept af solidaritetens væsentlige betydning for velfærdssamfundets beståen og udvikling - både nationalt og internationalt.

Hvad kan gøre dig lykkelig?

Når jeg er sammen med min kone og mine børn, og de er raske, glade og optimistiske. - og så at stå ved en norsk lakse-elv i juni måned med min 2-hånds fluestang.

Hvordan vil du helst huskes?

Egoisme og selvtillstrækelighed, falskhed og forstillelse samt intolerance og højrevæthed er de værste egenskaber ved mennesker. Så jeg vil gerne huskes af mine elever/studerende, kolleger, publikummer, venner og familie som en hjælpsom, betænksom, tolerant, positiv, humoristisk person, der fortjente deres respekt.

2002

24. oktober
35 års fødsels-
dag fejres i
stillehed

Thomas Becker,
Dreamland
Studio, ansættes
som lydmand
med virkning fra
2003.

Se – det er MIN far!

Helene Windstrup Holst, datter af Gitte og Carsten Holst, havde travlt med at skrive bachelor-opgave, da redaktøren bad om hendes bidrag til jubilæumsavisen, så det blev til en kort, men kærlig og præcis hilsen om det at være en "løveunge":

Da jeg blev født i '82 som den yngste af løveungerne, kunne Løverne fejre deres 15 års jubilæum. Først måske 5-6 år senere gik det op for mig, hvad der egentligt foregik - at far spillede i et kendt

orkester. For øvrigt var Ib netop indlemmet, så jeg er en af de få i Løvefamilierne, som kun har kendt Løverne i deres nuværende sammensætning.

Jeg husker, at jeg altid savnede min far, når han var ude at spille, men han var sød til at ringe hjem, og han havde næsten altid gaver - fx Lego eller Playmobil - med hjem til mig og min søster. Det samlede vi, og så legede vi med det sammen med ham resten af søndagen og hyggede os rigtig meget med det.

Når vi var med Løverne ude på tur, syntes jeg altid, at det var så 'sejt' at gå hen til min far - måske endda op på scenen - i pausen, så alle kunne se, at det var MIN far. Ligesom det var 'sejt' at sidde på kanten af scenen, for det måtte vi løveunger godt, og det skulle andre børn ikke! Vi var vist lidt strenge, når vi var den store flok unger!

Jeg har altid været stolt af min far og af at være en løveunge. Jeg elsker at høre dem spille både live og i radioen, for jeg bliver i så godt humør. De fleste af mine venner, venner og andre bekendte synes også godt om deres musik, så jeg har foræret mange signerede CD'er væk i løbet af de seneste år!

Og erkender samtidig, at musikken med tidligere op mod 50 koncerter om året (nu er det omkring halvdelen) *stævnsbinder*. F.eks. har Carsten nærmest kun været på én skole - senere kom drømmejobbet som underviser på seminariet som afslutning på arbejdslivet - og alle ambitioner om lederstillinger og jobskift blev efterhånden skrinlagt. Der var ikke tid *på grund af det med musikken*.

Men de 40 år med Løverne, har de spændt ben for så meget andet, at det er tid til fortrydelse? Nej, for hulen da! Slet ikke. Man har jo været fantastisk privilegeret med det ubrydelige samarbejde og venskab i gruppen gennem alle de mange år, hvor samtlige hovedvejes midterstriber er ædt op af Løvebussen. Og så alle de glade ansigter til koncerterne. Det er drivkraften. Også de gange, hvor

det er svært at sige farvel til Gitte og udsigtsherligheden i byens udkant.

Løvernes logistikchef!

Det, man nok mindst vil forbinde disse musikkens landevejsriddere med, er *ro og orden*. Men tag ikke fejl. Matematiklærer Carsten med det gyldne overblik og den sammenbidte arbejdssevne er manden, der holder styr på *løvernes logistik*. Det store spisebord er dækket med velordnede bunker som brikker i det store puslespil, der udgør planen for den store jubilæumsturné. Og under besøget ringer telefonen jævnligt med arrangører i den anden ende af røret - først da et opkald fra én af døtrene går igen - er der smørbelagt stemme hos husherren.

Jo, jeg er nok mere matematiker end musiker, konstaterer Carsten

tørt i anerkendelse af Løvernes interne rollefordeling. Han afslører stor respekt for det arbejde, musikken kræver for at nærme sig det sublime - og erkender med et strejf af ærgrelse, at han ikke selv *har haft tiden*. Men vi er mange, der ved, at kombinationen af indsatsen i kulisserne og den på scenen gør ham til én af de drivende kræfter i det 40-årige foretagende.

Mens mørket kryber ind over de vildsomme bakker ude mod vest gøres regnebrættet op: Jo, han ville gøre det hele om. Men hvis han havde vidst som 18-årig, hvad han ved nu 45 år senere, så havde han sat mere tid af til *de tre tøser*. De fik ikke tid nok dengang, det gik over stok og sten. Ellers er der ingen fortrydelse over manden, der hviler i sig selv i en misundelsesværdig integritet.

2003

14. maj
Løverne spiller
Fiskerens
Himmelvej
Fisker Thomas' ved
begravelse i
Skagen.

12. LP genud-
sendes på CD:
- nu med mærkerne!
- fyldt op med titlen
krus - (WUMWI
RECORDS)
Siden vi første
gang blev fuppet
af et plade-
selskab, ville vi
selvsåbent
lykkes!!
Wumwi Records!!

Om efterløn, øl – og respekt for publikum

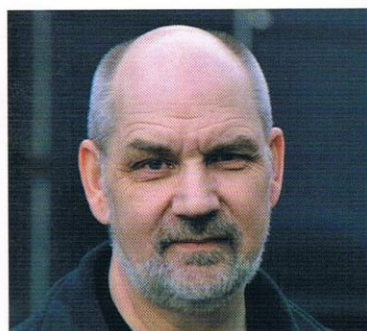
Flemming Brandt Clausen er lydmand. Han så dagens lys i 1950 og kender naturligvis alle de elskede løvesange, men først for tre år siden – da Løverne besluttede sig for at få en fast lydmand på koncerterne – kom han tæt på flokken. I 2006 blev det til 21 shows, som blandt meget andet gav disse indtryk:

Køreturen i "Løvebilen" kan være præget af dyb søvn eller løssluppen humor, alt efter tidspunktet – Bjørn og Ib plejer dog at stå for sovedelen! Historier fra gamle dage er der jo masser af, og så er det rigtig godt, at der er kommet en novice (nemlig mig!) i flokken, så man kan få lejlighed til at finde nogle gode episoder frem. Der kan dog også tales om alvorlige emner. Da jeg startede i jobbet, blev der talt meget om efterløn. I det seneste år har det handlet om motion og sund levestil. Og så kan det vel ikke komme bag på nogen, at Memphis længes tilbage til tiden, hvor det primært drejede sig om øl og f....!!

Når vi ankommer til spillestedet, kommer den store rutine virkelig til sin ret. Når grejet er inde, går hver mand i gang med sit: Memphis klarer stativer og mikrofoner, Bjørn og Ib får instrumenter på plads, Carsten og Kalle rigger kabler på scenen og hjælper med højttalere. Jeg sætter mixer og forstærkere på

plads og får det hele forbundet. I løbet af 30 – 40 minutter er det tid til lydprøve, og normalt er vi spilleklar på under en time.

Ikke to løveshows er ens, men alligevel er der mange fællestræk: Publikum er en blandet flok, aldersspredningen er vel 20 – 80 år, og det er ikke unormalt, at det er de unge, der kan teksterne bedst (og synger højest). Man kan også opleve, at en festlig flok har trykt egne sanghæfter, så de, der ikke er så velbevandrede i løvetekster, også kan synge med. Fælles for publikum og band er også en dyb respekt for hinanden. Fra publikums side viser dette sig ved højlydt syngen med på sangene, men andægtig ro, når der fortælles historier mellem numrene. Løverne gør fra deres side alt for, at gæsterne får den oplevelse, de kommer efter. Respekten for publikum viser sig også ved, at der ALTID er tid til en snak og en autograf, hvis nogen ønsker det.

Som lydmand er man ofte lidt alene i verden, nærmest et nødvendigt onde, set både fra spillested og musikeres side; men dette gælder absolut ikke ved et job med Løverne, her oplever man sig som en del af flokken. Et løvejob er en skøn blanding af humor og seriøst arbejde. Publikum oplever naturligvis mest skæg og ballade, men der skal ikke herske tvivl om, at man koncentrerer sig 100 procent om at levere den vare, der forventes. Der bliver nok talt om mere øl, end der bliver drukket!

Det er skönt at være en del af et så professionelt team. Jeg nyder virkelig at arbejde sammen med løverne og glæder mig til at være en del af triumftøget, når vi drager ud til jubilæumskoncerterne i 2007.

25 års jubilæumskoncert på Bechs Klædefabrik • 1992

2004

25. januar
Løverne mod-
tager Hjørring
Kommunes
Kulturpris på
10.000 kr.

Flemming
Brandt Clausen
ansættes som
supplerende lyd-
mand og er med
som tekniker i
mobilstudiet.

En ekstra tårn om Vorherres pullert

Pia Elers, journalist på TV2 Nyhederne i Odense og en god bekendt af Løverne, skriver om sine private iagttagelser af deres optræden før og under en koncert:

Klokken er 19:55. Der er fem minutter til d'herrer Løver skal stå på scenen.

Vi er backstage - der hvor de gråmelerede vendelboer har tilbragt en god times tid med at spise smørrebrød, fyre indforståede vittigheder af og skylle ned med lidt øl. Carsten Holst kigger på uret: Så er det ved at være tid, forkynnder han. Inden da har han og Jens Bjørn gået rundt og sagt sære lyde. Som de eneste i orkestret varmer de stemmebåndene op, før det går løs. Memphis bruger ikke den slags. Han plejer stemmen med sort tobak, siger han selv. I et hjørne af lokalet er Bjørn ved at vende vrangen ud på sig selv. Han er ved at skifte til spilletøj - en kraftig hvid murerbuseronne, der ifølge manden selv er den eneste beklædningsgenstand, der kan opsuge de 7 liter sved, han kaster af sig i løbet af en koncert. Nu kommer så øjeblikket, hvor den blå taske bliver hevet frem og flasken med whisky kommer på bordet. Et ældgamelt ritual - de gyldne dråber hældes op i små metalbægre. Som Memphis siger: "Det er sådan li-

gesom for at fortælle kroppen - at nu kører vi - så er det nu." Og det er samtidig signal til afgang.

Fem mandspersoner går ind på en scene. De ligner mest af alt nogle, der er på indkøb i Føtex. Alligevel klapper publikum begejstret. "Folk finder deres pladser ved mikrofonstativerne - og så sker der ikke en skid". Citat - Ib Buchholtz - manden, der som den eneste i orkestret er uddannet musiker og som sådan har spillet professionelt hele sit liv. "De fleste sammenhænge, jeg spiller i, har vi sådan en slags organiseret indgang på scenen. Det har man godt nok ikke hos Løverne. Så jeg har været nødt til at 'aflære' mig almindelige gode scenemanerer", konstaterer den femte løve, der "kun" har været fast medlem tyve ud af de fyrre år, bandet har eksisteret. Både Kalle og Memphis er enige med Ib. De er sådan set klar til at spille, så snart de er gået på scenen, men må vente på, at de to sidste - Carsten og Jens Bjørn - får nusset sig færdig. Bjørn er en af de få musikere i fædrelandet, der konsekvent bruger flere decimeter sort gaffa-tape ved hver koncert for at få klistret sit medhør fast på øret. Og det tager tid lige at få det helt på plads - hvorefter det alligevel falder af undervejs. Derudover betjener han tre forskellige instrumenter - mandolin og to banjoer - der lige skal have en ekstra tur i stemme-

riet. Også Carsten skal lige have finstemt guitaren og være sikker på, at capo og plektre er indenfor rækkevidde. Som Memphis siger: "Jeg kender ingen, der som Carsten kan nusse rundt inde på scenen og blive ved med at flytte stativer frem og tilbage en milimeter ad gangen. Og tiden går jo med det".

For ikke at ventetiden skal blive for pinlig, har Ib i mellemtiden proppet mikrofonen ind i munden og laver sære lyde - til publikums udelte begejstring. I den anden side af scenen står Kalle og prøver at finde en grimasse, der kan passe. Om ikke andet kan han smile fra øre til øre og se, om han kan spotte eventuelt vellignende hunkønsvæsener nede i salen.

Endelig sker der noget. Bjørn byder velkommen - kommer med en laaaang introduktion til første sang: "Send bud til baren". Der tælles for - 1-2-3 - og så er showet i gang.

Som Jens Bjørn senere har forklaret mig: "Det kan godt være, at vi ikke er for hurtige til at komme i gang. Men det har altså noget at gøre med vores nordjyske sindighed. Til gengæld så får folk sang og musik for alle pengene, når vi først er kommet i gang."

Og ja tak - det passer. Så tak for sangen og musikken - også alle de åndede vittigheder - i fyrretyve år. Og tag en ekstra tårn om Vorherres pullert.

2005

17. CD udsendes:
"Rødderne"
(WUUNT RE-
CORDS) - De
Gyldne Løver og
Sammy Lynch
(indsplillet
73741!!).

18. CD udsendes:
"Oppe i nord"
(WUUNT RE-
CORDS) - Live-
indsamlinger af
tidl. titler + et
bl.a. titel-
melodien.

Nogle nærige snegle!

Thomas Becker har arbejdet sammen med Løverne i mange år i Dreamland Studio, og de seneste 4 år som lydmand. Det ville ta' ham 20 min. at gøre klar til koncert – men Løverne blander sig, så nu ta'r det 40 min.

Jeg kendte godt Løverne fra folkemusikmiljøet og de mange pladeindspilninger med blandt andre Fisker Thomas fra Skagen. Så jeg glædede mig meget til at arbejde sammen med dem, og hvor utroligt det end lyder, så er jeg stadig glad! For Løverne er jo nogle gamle mænd med egne præcise ideer om, hvordan tingene

skal være. Det betyder, at hvor jeg kunne få det hele klaret på omkring 20 minutter, så tager det nu dobbelt så lang tid, fordi de hele tiden skal give deres besyv med. Men de er jo gamle vanedyr, så jeg nænner ikke at bryde deres rutiner. Det hele kører meget afslappet og meget behageligt – det er meget mere overskueligt end f.eks. at være lydmand for Lilholt!

Løverne har deres vaner. F. eks. vil de gerne bruge genopladelige batterier til deres "øresnegle", men det er sikkert som amen i kirken, at de er så nærige, at Jens Bjørns batteri altid sætter ud midt i første sæt. Men bare man ved det, så kan man tage højde for det.

Løverne er en fin flok med

skarpe karakterer. De har nogle indbyrdes klart definerede roller, som det kan være lidt svært for andre at greje, men når man har fundet ud af at navigere i systemet, så har man det godt. De er jo nogle gamle snegle med visse gammelmandssyndromer. Det morer mig at iagttage dem – og de presser mig aldrig ud over min grænse. Så langt fra, endda. Rent musikalsk hygger jeg mig med dem. Deres musik er for mig en slags "kom-hjem-musik". Jeg er nærmest født og opvokset med den. Så det.....

Løverne i Inger og Ole Toghøjs have • 1999

2006

19. CD udsendes:
'Spillemand på
tur' (WUML RE-
CORDS) - Live-
indspilninger af
tidl. titler + en
enkelt ny sang.

2007

Jubilæumskon-
certerne starter
med Skagen
Festival 8. Juli.

Jeg hader "Jeg er ikke som de andre"

Maria Windstrup Holst, datter af Gitte og Carsten, mindes tiden som "løveunge" med glæde og vemod i dette lille tilbageblik.

Hvordan var det at være løveunge? Til det vil jeg sige, at det på de fleste måder selvfølgelig var fuldstændigt som at være barn af alle andre. Forstået på den måde, at jeg som barn stort set kun oplevede, at min far havde et specielt erhverv, når han enten var væk i weekenden eller, når vi var med ham 'ude at spille', som vi altid kaldte det. Derhjemme i hverdagen var han bare skolelærer, og vores hjem var ikke på den måde et kunstner-hjem. At jeg så på enen var en lille smule kendt for at være datter af Carsten Holst fra De Gyldne Løver, var da

tit sjovt pga. opmærksomheden, men som barn er man jo ikke altid interesseret i at skille sig ud, så - som jeg husker det - var det aldrig noget, jeg decideret pralede med.

Når vi så var med ude at spille, mærkede man mere, at ens far også lavede noget anderledes. Jeg husker turene og mini-turne'erne som små ferier, hvor det var meget sjovt og hyggeligt at være sammen med de andre familier og jo især de andre børn, som aldersmæssigt lå meget tæt på mig og min søster.

De weekender, hvor min far var væk, var selvfølgelig anderledes. Men jeg har ingen dårlige minder om, at jeg savnede ham meget, eller at han var fraværende i min barndom på nogen måde.

I dag er mit liv faktisk stadig meget influeret af min fars

mangeårige status som Løve. Min allerbedste veninde er nemlig også Løve-barn, og vi har derfor kendt hinanden hele vores liv - på nær de tre måneder, som vores aldersforskel består i. Vi har et utroligt tæt venskab, som indtil nu har været i snart 30 år - måske fordi vi har et så stort og grundlæggende kendskab til hinandens liv og familier.

Fordi musikken har været så stor en del af mit liv, sætter jeg stor pris på den også i dag. Det sjove er, at mine venner gennem tiderne faktisk også har syntes, at det var sjovt at høre Løverne, og jeg har derfor ganske ofte skaffet dem signerede CD'er med Løverne og inviteret dem med til koncerter.

Jeg har dog ét "dårligt" minde om én af Løvernes sange, nemlig "Jeg er ikke som de andre". Når jeg som barn hørte sangen i radioen, syntes jeg, at det lød som om, at min far - som synger den - var meget trist og ked af det. Derfor hadede jeg dengang sangen, og jeg bryder mig faktisk heller ikke specielt meget om den i dag!

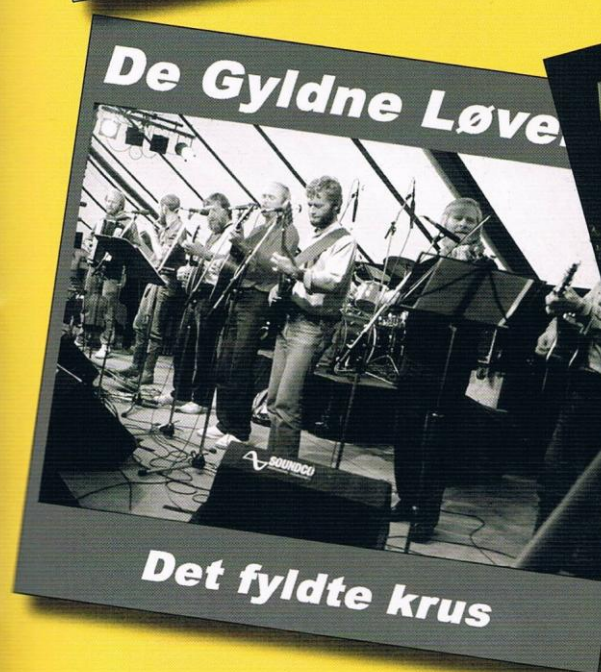
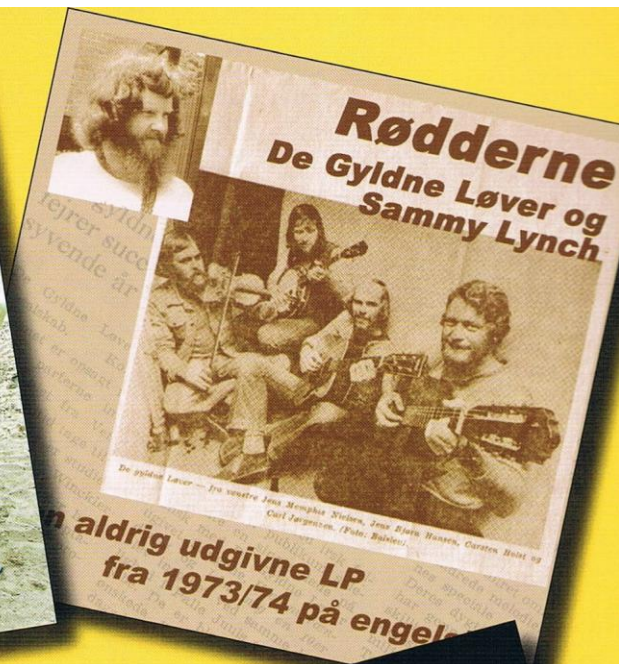
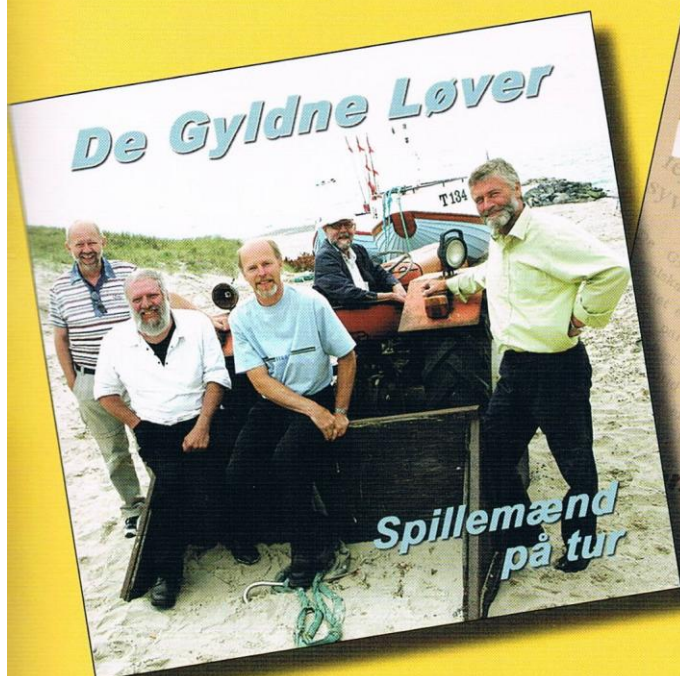

2007

Jubi-koncerter
hele efteråret.

24. oktober
De gyldne Løver
fejrer 40 års
Jubilæum.

Wunni Records

Skovtoften 38, 9800 Hjørring

Telefon 98 92 54 26

E-mail: gyldloev@post9.tele.dk

Yderligere oplysninger om »De Gyldne Løver«, jubilæumsturneplan mm. findes på

www.gyldneloever.dk

Wunni Records

De
Guløne Løver

JYSKE BANK

Thomas Krage,
»bankdomptør«:

»La' ikke
'skindet'
bedrage:
Vi spiller
sammen
- og det
har vi
gjort i
40 år«